

JANET WELLINGTON

*Spune-mi
că mă iubești*

Traducerea și adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Sunt deja treizeci și șase de grade la această oră, în cel mai important oraș al Americii. Sunt Charlie Chattham, și vă ofer în această dimineață frumoasă de luni, toate melodiile preferate...

Gabe Freeman reduse volumul aparatului de radio.

— Bucură-te de această ultimă transmisie de luni dimineață, Charlie. Fie ca Los Angeles să-ți ofere tot ce-ți dorești! Sper că ești conștient că ai renunțat la ceva ce-ți aducea multe satisfacții și aici.

Cu toate acestea, nu putea să nu fie de acord cu Charlie. Era o dimineață frumoasă, din sudul Californiei. Gabe, care împlinise treizeci și nouă de ani, ajunsese la concluzia că avusese o viață destul de frumoasă până atunci și că putea s-o facă și mai bună. Închise aerul condiționat și coborî geamul. Simți dintr-o dată cum

briza și mirosul oceanului pătrund în interiorul Volvoului său, care dintr-o dată i se păru neîncăpător.

Totul era bine, cu excepția traficului. Nu era obișnuit cu șirul acela imposibil de mașini, care abia se târa pe podul Coronado. De fapt, nu se trezea decât foarte rar înainte de prânz și era pentru prima oară că trebuia să suporte traficul infernal de la această oră. De când fusese promovat, Gabe trecuse de la știrile de prânz la emisiunea de dimineață, devenită foarte populară, cu mare audiență. Muncise mult pentru a ajunge aici și avea de gând să se bucure de fiecare minut, cu condiția să găsească în continuare teme interesante, care să suscite interesul auditoriului.

Cineva, aflat undeva, într-o mașină din spate, începu să claxoneze exasperat, distrăgându-l de la gândurile sale. Încercă să facă abstracție de agitația din jur, de toți oamenii nervoși și să-și continue gândurile bune cu care începuse ziua.

– Traficul pare mai descongestionat în dimineața asta, se auzi vocea crainicului, se circulă mai bine pe pod, mai ales în apropierea barierei, continuă acesta.

– Nu mai spune! exclamă Gabe, privind nervos în retrovizoare, unde o blondă frumoasă vorbea la un telefon mobil, lovind nervoasă cu podul palmei în volan.

Gabe urmări cum, după ce încheie convorbirea, frumoasa formă imediat un alt număr. Se gândi cu uimire

că foarte mulți oameni aveau de străbătut distanțe mari până la serviciu în fiecare dimineață și simțeau că-și irosesc prea mult timp din viață, așteptând ca șirul de mașini să se pună în mișcare.

Se gândi cum ar putea să le distragă atenția de la ideea obsesivă că pierdeau din timpul în care-și puteau rezolva afacerile.

— Iar dacă mă auzi, Gabe Freeman, fii bun cu ascultătorii de acum, dacă nu vrei să mă întorc din Smogtown să-ți aplic un șut, știi tu unde...

Gabe slăbi nodul cravatei sale Armani și-și trecu o mână prin părul castaniu, ondulat. Se privi apoi în oglindă. I se părea că arată mai bine cu părul tuns mai scurt, acum când schimbase genul de emisiune. Deși era mai ușor de pieptănat și-i stătea mai bine, făcându-l să pară și mai tânăr, tot îi lipseau pletele și se trezea adesea ducând mâna ca și cum le-ar mai fi avut.

Un alt claxon. Se vede că ziua de astăzi era un exercițiu de răbdare. Gabe strânse din dinți. Avea să întârzie din cauza traficului blestemat, chiar la prima emisiune.

În sfârșit, înaintară câțiva metri, dar imediat fu nevoit să pună o frână bruscă. Întinse automat mâna spre cutia înflorată de pe scaunul pasagerului, ca să n-o lase să cadă. Avea în ea trandafiri roșii pentru Jillian, cea cu care urma să se căsătorească peste șase luni, în iunie. Așa stabiliseră de comun acord.

– Hei, n-ai vrea să cobori din nori și să te mai miști puțin?
Gabe clipi des, observând că între el și mașina din față mai aveau loc două mașini. Vocea frumoasei blondei care strigase la el, îl readuse la realitate.

Trase mai aproape de mașina din față sa, observând că se vedeau de acum gheretele albastru deschis, unde se plătea taxa de trecere pe pod.

Observă o mână de bărbat ieșind dintr-o camionetă aflată cu două mașini înaintea, care arăta undeva în față.

Pe una din gherete văzu un afiș. Baloane albe, roșii și albastre erau mișcate înainte și înapoi de briză.

Se apropie destul ca să poată citi afișul pe care scria cu litere mari, negre:

Opriți-vă și urați-i lui Celeste la mulți ani, căci astăzi împlinește 40 de ani și nu este prea fericită de asta!

Nu este măritată și nici prea bine dispusă!

De asta mergeau mașinile atât de încet! oftă Gabe. Erau blocați pe o bandă unde se anunța o aniversare. Se consolă la gândul că se va duce pe jos, ajungând chiar în mijlocul primei sale întâlniri foarte importante, fără a face impresie asupra celor din jur. Pe vremuri ca astea, era mai bine să te logodești cu fiica proprietarului stației de benzină, decât cu a directorului unui post de radio, își spuse el nemulțumit.

Pe măsură ce se apropia, Gabe se uita cu ochii mari la sursa tuturor necazurilor sale din acea zi. Se trezi examinând-o cu oarecare interes, chiar. Privirea îi fu atrasă la început de părul femeii. Avea un aspect oarecum sălbatic, ajungea până la umeri, cu onduleuri mari.

Era castaniu închis, dar soarele îl făcea să pară chiar roșiatic pe alocuri, mai ales când se apleca să ia banii. Culoarea era surprinzătoare, părea o flămă în soarele dimineții.

Ea se aplecă în afară și Gabe observă că purta o bluză purpurie de mătase, fără mâneci, care intra într-o fustă cel puțin ciudată. Era făcută dintr-o mulțime de cravate de mătase cusute pe verticală, care se desfăceau la poale. Efectul era unic, aproape boem.

— La mulți ani, Celeste, se auzi un glas voios, care venea dintr-un Jeep de pe altă bandă.

Gabe o urmări, văzu cum se întoarce.

Observă cum cea care se numea Celeste, se întoarce zâmbindu-i celui care o strigase. Razele soarelui se reflectau pe brațul acesteia. Gabe întoarce privirea.

Blonda frumoasă claxonă din nou. Gabe o privi, înțelegându-i nerăbdarea și mișcă mașina foarte puțin în față.

— Acest mesaj este pentru tine, frumoasă Linda, auzi vocea crainicului. Și dacă intri la ora opt la serviciu, ai întârziat deja șaptesprezece minute, așa c-ar fi mai bine să te întorci acasă, să asculți emisiunea noastră....

Gabe închise aparatul de radio, furios. Acea frumoasă Linda nu este singura întârziată, se gândi el frustrat.

Reveni, acordând atenție sărbătoritei. Dacă n-ar fi fost anunțul, n-ar fi ghicit vârsta acesteia, mai ales c-o vedea de la distanță. Poate din cauza îmbrăcăminții, se gândi el. Nu, mai sigur din cauza atitudinii ei. Avea un aer tineresc. Era, desigur, un spirit liber care nu înțelegea impactul aceluia afiș.

Probabil pentru ea era o slujbă temporară, se gândi Gabe. Nu părea o femeie de succes care să vrea să aibă o carieră.

Gabe o privi zâmbindu-i, întorcând capul spre mașina cu tineri de pe altă bandă, care începuse să-i cânte "La mulți ani, Celeste" pe toate tonurile.

Ea le zâmbi fericită, de parcă i s-ar fi cuvenit atenția tinerilor. Părea o femeie fără inhibiții.

Gabe se întrebă fără să vrea cum era femeia asta în realitate. Apoi clipi surprins de propriile sale gânduri, alungându-le de parcă nu i s-ar fi cuvenit, sau de parcă le-ar fi considerat neașteptate.

Celeste scutură din cap, rămânând în fața mașinii tinerilor, așteptându-i să-și termine lălăiala. Gabe nu putu să-și oprească privirea care alunecă spre mijlocul femeii. Nu era slabă, conchise el, dar era foarte feminină, avea

niște contururi delicioase, total diferite de cele ale logodnicei sale, care se înfometa pentru a-și păstra talia foarte subțire.

Se auzi un claxon foarte insistent, care-l readuse la realitate. Mai era o singură mașină între el și fata la care se plătea taxa.

În timp ce mașina din fața lui plătea, Gabe se mai uită o dată la cutia aflată pe banchetă. Din impuls, ridică încet capacul și, fără a-și lua ochii de la Celeste, scoase un trandafir.

Celeste întoarse capul, uitându-se pe afișajul ceasului de înregistrare a sumelor încasate, după ce depuse banii. Mai avea cincizeci de minute din schimb și era liberă.

O dureau obraji de cât zâmbise clienților. În cele patru ore, îndurase cu stoicism comentariile și urările celor care treceau prin fața ei.

Își petrecuse prima parte a dimineții muncind, gândindu-se la felul în care le-ar putea ajuta pe cele trei fiice ale lui Kay, făcându-le manichiura, sau machiajul.

Apoi se întoarse spre următorul șofer, care în loc de bani îi întinse un trandafir roșu, cu tulpina subțire. Nici nu avu curiozitatea să-l vadă pe cel care-i dăruise trandafirul, ci apropie floarea de obraz simțindu-i moliciunea petalelor, respirându-i mireasma.

– Eu... aş vrea să plătesc...

Celeste se întoarce, în sfârşit, spre cel care i se adresase.

– Ce-ai spus?

– Vreau să plătesc... trandafirul este doar... este pentru ziua ta. Ştii, afişul...

Celeste îl privi de parcă nu înţelegea ce i se spusese. Era un alt individ dornic de o aventură, îşi spuse ea. Ceva mai stilat, mai îngrijit, remarcă ea. Impecabil îmbrăcat, cu cămaşa albă imaculată, apretată, butoniere de aur. Purta o cravată scumpă. Avea un bun– gust desvârşit, mai ales costumul de culoare oliv o impresiună. Era un tip preocupat de felul în care arăta. Poate era vreun director cu o asistentă preocupată de ţinuta şefului.

– Cred c-a fost o zi cam dură pentru tine.

Celeste clipi surprinsă de câteva ori, uimită de comentariu. Nu se aşteptase.

– N-a fost prea rău, zise ea, doar puţin enervant.

– Cine a pus afişul? o întreabă Gabe, făcând un semn cu capul în direcţia acestuia.

– Vreun vecin al meu, foarte interesat de ce mi se întâmplă. Mă crede prea singură.

Şoferul înclină din cap.

– Să înţeleg că pui la cale o răzbunare?

Celeste zâmbi.

– Mi-am imaginat perfect totul, pas cu pas.

Se mai auzi un claxon, la fel de disperat ca și celelalte.

Gabe realizează că o reținuse cam mult pe frumoasa Celeste, de parcă n-ar fi observat coada de mașini din spatele lui.

O mai privi o dată, ca și cum ar fi căutat un alt subiect de discuție. Un alt claxon disperat.

– Ar fi mai bine să plec, zise Gabe.

– Exact.

Gabe puse mașina în mișcare, dar în clipa aceea, se auziră alarmele care anunțau că o mașină încercase să treacă fără să plătească.

Celeste ieși din cabina sa pentru a lua bancnota de un dolar, ignorând claxoanele mașinilor.

Gabe observă că femeia roșise, dar zâmbetul nu-i pierise de pe buze. Știa să se descurce într-o situație dificilă, se gândi el.

– Îmi pare rău, zise ea, am uitat să marchez.

– Nu, a fost vina mea. Gabe se uită în ochii ei frumoși care străluceau amuzați, de parcă femeii îi făcuse plăcere ce se întâmplase.

– Mulțumesc pentru trandafir. A fost o surpriză plăcută.

– La mulți ani, Celeste.

– Îți doresc să ai o zi bună, răspunse ea.

Femeia se aplecă spre el pentru a primi bancnota, fiind foarte aproape de el. Gabe își spusese că ar fi putut să o sărute foarte ușor, dacă ar fi dorit.

O pală de vânt îi suflă părul spre față, iar ea o îndepărtă cu un gest delicat. Gabe îi privi degetele lungi, subțiri. Fiecare unghie era diferit colorată. Cu toate că nu agreea acest fel de manichiură, ei i se potrivea.

– Mulțumesc, încă o dată, zise Celeste.

Gabe plecă, dar o urmări în retrovizoare cum se întoarce în cabină. Șoldurile ei aveau o mișcare interesantă, nu lipsită de grație, iar fusta i se mula pe picioare. Privirea lui poposi asupra picioarelor ei subțiri, grațioase, cu mișcări elegante.

Celeste făcu o pauză înainte de a intra în cabină, apoi ridică încet capul de parcă ar fi simțit că era urmărită. Înclină din cap de parcă i-ar fi semnalat acest lucru și mai duse o dată trandafirul la buze.

Gabe își desprinsese privirea de ea, forțându-se să se gândească la ceea ce îl aștepta la muncă.

Celeste își mușcă buzele, frustrată. Mai avea cincisprezece minute până ieșea din schimb și nu mai avea răbdare; îi cam pierise și veselia. Avea și probleme de concentrare.

Nu se gândea decât la momentul în care se va întoarce acasă, după o zi istovitoare.

– Îmi pare rău c-am întârziat, Celeste. Sunt Sandy. Ai fost mai bună decât m-am așteptat c-ai rămas în continuare deși schimbul tău se terminase. Fetița mea a avut probleme chiar dimineață înainte de a o duce la grădiniță. A trebuit s-o duc la mama, să aibă grijă de ea.

Celeste fu surprinsă de avalanșa de vorbe, de vocea stridentă a femeii, care-i întrerupsese gândurile. O iertă pe cea din fața ei că venise târziu la serviciu, forțând-o să-i țină locul și nu mai gânde nimic rău despre ea, ci o privi cu înțelegere.

– Bine, nu-ți mai face probleme. Sper că nu este nimic grav.

– Cred că are din nou otită. Ai avut o zi grea? A fost multă lume? Am văzut afișul... cine l-a pus? Kay?

Celeste înclină din cap, continuând să încaseze taxele, iar tânăra își deschise poșeta. Se privi în oglindă, se rujă, zâmbi, pregătindu-se să apară onorabil în fața celor care plăteau taxa.

– Kay este cea mai bună șefă pe care am avut-o, continuă femeia. M-a înțeles întotdeauna, zise ea continuând să acorde atenție felului în care arăta, în timp ce Celeste abia aștepta să iasă din tură. Nu voia s-o forțeze totuși pe cealaltă.

– Îți mulțumesc încă o dată, Celeste. Ei, dar ce este cu acest trandafir? Îl mirosi. Vreun admirator secret?

– De la un tip cu un Volvo, răspunse Celeste, sfârșită de oboseală.

– Sper că arăta bine, zise Sandy.

– Un bărbat obișnuit, răspunse Celeste. Apoi se întrebă dacă întâlnirea cu acel bărbat însemnase ceva pentru ea. N-avea de ce să se mai gândească la el.

Dar o făcea. Fusese o întâlnire ciudată. Ea observase cutia aceea cu flori de pe banchetă, dar nu-și imaginase că se va bucura de un astfel de dar.

Poate că bărbatul se lăsase antrenat de atmosfera creată de acel afiș prin care se anunța că era ziua ei. Sau cine știe, ce-l făcuse să-i ofere trandafirul.

Cu toate acestea, își permise să-și amintească pentru o clipă expresia acelor ochi de culoarea ciocolatei. Păreau ochii unui om sincer, poate puțin naiv...

– Celeste?

– Ce dorești? Întrebă ea, trezită din amintiri de glasul celeilalte femei, ceea ce o făcu să piardă din fața ochilor imaginea acelui bărbat la care-i făcea plăcere să se gândească, după cum descoperise.

– Sunt gata, zise femeia, atingându-i încet brațul, după care schimbară locurile în cabină.

Celeste luă trandafirul, schimbă papucii cu o pereche de sandale, își luă poșeta. Așteptă să se pună în mișcare mașina aflată în fața cușetei, apoi porni spre camioneta ei Volkswagen albastră.

Atunci când venise prima oară aici, să țină locul prietenei ei, Kay, i se păruse că era o slujbă ușoară, care nu pune probleme. Chiar prea ușoară, comparat cu ce făcuse până atunci. Dar astăzi fusese o excepție, o zi înfrigorantă chiar de ziua ei.

Dar acum era liberă și porni spre casă de parcă se temea că ar mai putea să apară cineva care s-o facă să mai rămână pentru cine știe ce problemă.

Dădu drumul la casetofon și acordurile unui concert de pian se făcură auzite imediat. Reduse volumul pentru că avea multe lucruri la care trebuia să se gândească înainte de a ajunge acasă. Trebuia să facă niște comenzi înainte de prânz. Să compare prețurile la flori. Să verifice un anunț din Pagini aurii. Să introducă ultimele cheltuieli în calculator.

Și să vadă de ce naiba contabilul ei nu înțelegea că nu astfel se derula o afacere.

Celeste își duse mâna la fruntea aflată sub tensiunea gândurilor. La stop, trase aer în piept încercând să scape de tensiunea care amenința să-i declanșeze o migrenă.

Amintește-ți, Celeste, își spuse ea, c-ai plecat de la serviciu, așa că nu mai trebuie să te simți stresată. Scoase caseta și dădu drumul la aparatul de radio, iar vocea puternică a crainicului parcă izbucni în interiorul mașinii.

– Charlie Chattham vă invită la ultima sa emisiune de luni dimineța, în care vă va oferi cele mai frumoase melodii ale anului...

Închise radioul și intră pe autostradă.

După o jumătate de oră, ajunse la casa de pe plajă unde locuia de un an. După ce închise ușa, observă imediat că avea un mesaj pe robot: sper să fie ceva de bine, zise ea.

Apăsă pe buton așteptând derularea casetei.

– Celeste, sunt eu, Brent, directorul de vânzări de la KGLD, n-am luat încă o decizie în privința folosirii prăjiturilor tale pentru campania de Sf. Valentin. Noul nostru DJ, Gabe Freeman, are niște rezerve și ar vrea să știe dacă....

Robotul se opri chiar atunci, iar Celeste scrâșni din dinți.

– Ce naiba să știe? zise ea.

Alcătui mental o listă de cumpărături, la care adăugă și un robot telefonic.

Luă cheile de la mașină și porni. Postul de radio trebuia să ia o decizie; iar pentru asta se pare că trebuia să se ducă acolo personal.

Trebuia să respecte niște termene. Iar dacă ei aveau de gând să folosească produsele ei pentru campania din ziua de Sf. Valentin, trebuia să-și tripleze cantitățile de cumpărături, iar comenzile să-i sosească în câteva ore.

Asta era; acești tipi trebuia să facă imediat comanda, altfel ea își retrăgea oferta.

Dar tocmai când își alegea vorbele cu care să-i abordeze pe cei de la postul de radio KGLD, realizează că avea o nevoie disperată de comanda lor.

Mica ei afacere mergea, demarase, dar avea încă de plătit ratele la cele două aragazuri cumpărate de curând, ca și la congelatorul pe care și-l dorise demult.

Așadar, comanda de la postul de radio era mai importantă decât voia să recunoască.

Se întoarse în casă, conștientă că trebuia să mărească gradul de tentăție, adăugând eventual și niște produse de ciocolată, cu care să-l tenteze pe acel Gabe. Probabil că el era cel care-i puna bețe în roate, dându-i bătaie de cap. Asupra lui trebuia să acționeze.

Celeste intră în clădirea postului de radio mai hotărâtă ca oricând să iasă de acolo cu contractul semnat, indiferent ce trebuia să facă pentru asta.

Capitolul 2

Celeste intră cu mașina în parcare de la KGLD, alegând un loc perpendicular pe strada atât de aglomerată. Traficul fusese enervant, ca de obicei la această oră. I se părea că toată lumea iese cu mașina de parcă n-ar mai fi existat și alte mijloace de locomoție.

Cu o săptămână în urmă, își vopsise camioneta și ceruse să se i aplice o reclamă pentru prăjiturile ei, pe care le numea nu fără mândrie, Celestial Cookies. Era o reclamă simpatică, pentru fursecuri cu ciocolată, care aveau aripi de înger și se presupune că pluteau printre norii albi. După multă gândire, ajunsese la concluzia că era bine să monteze și un panou mobil la Volkswagenul ei albastru, pentru publicitate; astfel, cel care vedea mașina nu putea să nu saliveze la felul atrăgător în care erau prezentate prăjiturile ei.

Denumirea firmei ei și numărul de telefon tronau în partea de sus, pe o inscripție metalică. Efectul era izbitor, atrăgea privirea și primise zeci de telefoane de la persoane interesate, care văzuseră camioneta prin oraș.

Investise ceva bani în ce făcuse până acum, dar era convinsă că își va amortiza imediat investiția.

Aflată la recepție, așteaptă până ce secretara dădu și ultimul telefon, apoi deschise cutia și aroma prăjiturilor abia coapte se răspândește în încăperea.

– Ce pot face pentru tine? o întreabă tânăra.

– Le-am pregătit în dimineața asta, zise Celeste, urmărind cum secretara savura aroma prăjiturilor de parcă deasupra capului ei ar fi plutit un nor de miresme.

– Bine c-am sărit peste micul dejun în dimineața asta, zise ea.

Celeste se uită la plăcuța pe care sta scris numele celei din fața ei și o întreabă:

– Shelley, unde-l pot găsi pe Gabe Freeman?

Shelley mușcă delicat dintr-o prăjitură și închise ochii de parcă ar fi vrut astfel să prelungească plăcerea momentului.

– Sunt minunate...prăjiturile de casă sunt irezistibile...

– Mă bucur că-ți plac. Te rog să mai iei una pentru mai târziu, o îmbie ea. Era încă o ocazie în care putea să constate impactul pe care-l aveau prăjiturile sale asupra consumatorilor.

Shelley nu mai așteaptă încă o invitație și mai luă o prăjitură.

– Este ultima... o asigură ea.

– Cum rămâne cu domnul Freeman? întrebă Celeste din nou, sperând c-o îndulcise suficient pe secretară pentru ca să se asigure de serviciile ei.

– Poftim? întrebă Shelley cu gura plină.

– Spune-i, te rog, că eu, Celeste Parker, reprezint Celeste Cookies și chiar am nevoie să vorbesc cu domnul Freeman, despre campania de Sf. Valentin.

– O să fac tot posibilul, zise Shelley, să te trimit în biroul lui, apoi să-l caut pentru că niciodată nu stă prea mult în birou și să-l trimit acolo. Asta este tot ce pot să fac, încheie ea.

– E perfect. Promit să nu-i răpesc prea mult timp, o asigură Celeste.

Ea știa prea bine ce important este să te pui bine cu secretara, care se comporta ca o prietenă.

– Vino cu mine, zise Shelley, după ce apăsă pe un buton aflat sub birou, care deschise ușa automată.

– O, Gabe sunt minunați! murmură Gillian, desfăcând poleiala cutiei în care se aflau trandafirii roșii superbi, pe care-i scoase cu grijă și-i așeză pe biroul ei.

Gabe urmări cum aranjează cu meticulozitate tulpinile acestora într-o vază de cristal cu apă până la jumătate. Ca de obicei Gillian, părea că aștepta să primească acești trandafiri.

Cu o săptămână în urmă, Gillian accentuase faptul că Gabe trebuia să sublinieze cumva că mai erau șase luni până la căsătoria lor, lucru pentru care viitorul ginere trebuia să se prezinte în fața viitoarei mirese cu un buchet de trandafiri roșii. Gabe oftă. Învățase cu greu toate aceste practici premaritale, de fapt o întreagă etichetă, urmând fiecare pas de protocol indicat de organizatorul de nunți angajat de Gillian.

Spre dezamăgirea sa, aceste reguli includeau câte ceva ce trebuia făcut zilnic, lucru care începuse să-l cam plictisească.

Se întreba adesea la ce bun toate astea, dar nu se împotriva pe față pentru că fusese dorința lui Gillian, pe care el o respecta. Nunțile pompoase erau probabil apanajul femeilor, își spuse el, încercând astfel să se consoleze. Iar a lor urma să fie una exagerat de pompoasă.

– De la ce florărie le-ai luat? întrebă Gillian la un moment dat, cam iritată; de fapt, în glasul ei se simți ceva între iritare și dezamăgire.

– Ce-ai spus, draga mea? o întrebă Gabe, care nu putea gusta bucuria momentului. Nu înțelegea de ce, în

timp ce-și privea logodnica, o vedea în fața sa pe Celeste în cabina în care încasa taxa de trecere peste pod. Nu și-o putea scoate din minte. Pe măsură ce se apropiase de postul de radio, nici nu observase că trebuia să schimbe banda pentru a intra în parcare a acesteia așa că ocolise locul și intrase pe altă parte.

– Sunt doar unsprezece trandafiri, Gabe. Să nu mai cumperi un astfel de număr, spuse ea pe un ton dojenitor, continuând să verifice fiecare boboc.

Gabe roși. Ce-ar fi trebuit să spună? Era sigur de un singur lucru: Jillian n-ar fi putut înțelege și nici aproba faptul că dăruise unei necunoscute unul din trandafirii destinați ei.

– O, ai venit! se auzi glasul tatălui lui Jillian, care intră în birou cu vocea sa de bariton întrerupându-le conversația.

– Nu sunt grozavi, tată? Mai sunt doar șase luni până la ziua cea mare, spuse Jillian, plantând un sărut pe obrazul tatălui ei, întorcându-se cu spatele la Gabe.

– Da, cum zboară timpul! exclamă el. Parcă ieri v-ați cunoscut, nu? Tatăl lui Jillian o prinse după umeri. Mă bucur că v-a venit mintea la cap și v-ați hotărât să faceți pasul cel mare.

Gabe era gata să pufnească în râs la remarca viitorului său socru. Căsătoria cu fiica șefului nu intrase niciodată în

planurile sale de viitor, dar rămăsese singurul lucru rațional care se putea face. Chiar și Jillian înțelegea logica acestui lucru.

Erau compatibili, aveau gusturi și stiluri similare și se săturaseră de singurătate. Ea părea foarte îndrăgostită, iar el nu admitea că trebuia să se afle în fața unei iubiri; de fapt, acest lucru trebuia să existe de la sine, nicidecum să trebuiască să lupti pentru el.

Menajul lor urma să fie ceva modern, o înțelegere mutuală, un fel de fuziune, mai precis spus.

Căsătoria le va fi sprijin în cariere, idei care nu-i plăcea defel tatălui lui Jillian. Iar Gabe avusese încă o dată confirmarea că era foarte important în viața lui Jillian.

Jillian era fiica tatălui său, îl urma în carieră și căuta mereu să-i fie pe plac.

De fapt, ea fusese cea care sugerase mariajul. Jillian îi prezentase propunerea cu detalii, menționând avantajele și dezavantajele, care desigur, erau în număr mult mai mic, de parcă ar fi fost într-o întâlnire de afaceri.

Gabe se înfioră fără să-și dea seama din ce motiv. Până astăzi, ideea apropiatei căsătorii cu Jillian i se păruse ceva firesc.

Telefonul de pe biroul lui Jillian sună chiar atunci. Jillian răspunse:

– Alo?

– Jillian, pe Gabe îl caut.

Gabe răspunse:

– Eu sunt, Brent, cine mă caută?

– Te rog să cobori la sala de conferință, peste cincisprezece minute.

Așadar, ședința de dimineată nu începuse fără el. Mai precis, nu fusese menționat faptul că el ajunsese mai târziu, cu toate că observase privirea tatălui lui Jillian, care se uitase la ceas.

Jillian întrerupse convorbirea, apoi se întoarse spre tatăl ei.

– Ai vreo idee cu Sf. Valentin?

Tatăl ei înclină din cap, ridică din sprâncene, și făcu un semn cu capul spre Gabe.

– El nu este prea sigur dacă să folosească prăjiturile Celeste pentru campanie.

Gabe simți privirea lui Jillian înainte de a ridica ochii spre ea.

Din nou sună telefonul.

Jillian răspunse destul de iritată.

– Da, ce mai este?

De data asta era vocea suavă a secretarei.

– Gabe este la tine, Jillian?

– Chiar acum plec spre biroul meu, așa c-o să te rog să-mi dai legătura acolo, Shelley, zise Gabe pentru a pune capăt discuției neplăcute din biroul lui Jillian.

Spera că va fi o convorbire scurtă și că va avea timp să-și pună ordine în gânduri înainte de ședința de vânzări.

– Ne mai vedem destul de repede, îi aruncă el lui Jillian peste umăr, dar ea și tatăl ei erau deja antrenați în rapoartele demografice de pe biroul ei.

Gabe ajunsese imediat în biroul său. Deschise ușa, se așează la birou, realizând că butonul roșu al telefonului său nu era aprins.

Fără a-și ridica privirea, apăsă pe buton pentru a face legătura cu secretara.

– Nu mai este nimeni pe fir, Shelley?

– De fapt, n-a fost nici un telefon, Gabe, este aici cineva care vrea să te vadă.

Gabe ridică în sfârșit privirea. Rămase cu ochii mari, privind-o pe femeia din fața sa. Celeste? Se simți puțin amețit, dar simțurile i-o luară razna.

Continua s-o privească, uluit de neașteptata ei apariție, dar și încântat. Nu se așteptase s-o mai vadă vreodată, cât despre posibilitatea de a o vedea chiar în fața lui și în biroul lui, nici vorbă.

Celeste îi întinse mâna.

El o privi din nou, incapabil să scoată vreo vorbă. Avea unghiile multicolore, părul cu șuvițe. Gabe era din ce în ce mai confuz.

Celeste își dresă glasul.

– Asta este chiar surpriză! Eu sunt Celeste Parker, iar tu trebuie să fii Gabe Freeman. Ea îi întinsese mâna care atârna undeva în aer, Celeste se străduia să-și controleze vocea sperând să pară mai sigură de sine.

În cele din urmă, Gabe se dezmetici și-i întinse mâna.

– Ce pot face pentru tine, Celeste?

– De fapt... am adus ceva... zise Celeste trăgându-și mâna, apoi puse o cutie pe biroul care-i despărtea. Ridică încet capacul acesteia, dar el tot nu-și recăpătase aerul normal.

– Eu sunt Celestial Cookies... campania de Sf. Valentin...? Îți amintești?

Celeste făcea un efort ca glasul ei să pară foarte natural. Nu era însă stăpână pe sine și simțea că stomacul îi va face probleme.

Se pregătise să intre cu mare curaj în clădirea postului de radio și să-i facă publicitate asiduă produselor sale. Și acum se trezise în fața acelui străin chipeș, care-i dăruise un trandafir minunat de ziua ei, fără a o cunoaște.

Gabe clipi de câteva ori după care lăsa privirea în jos spre cutia frumos decorată, plină de prăjituri.

– Celestial Cookies? repetă el.

– Exact. Eu sunt. De ce nu încerci una înainte de a lua o decizie cu privire la promoție? Până acum nimănui nu i-au displicut prăjiturile mele. Vocea ei ajunsese acum o șoaptă. Nu era cel mai inteligent lucru pe care-l putea spune, se gândi ea.

Îi era recunoscătoare lui Gabe, care părea că n-o ascultă. El întinse mâna spre cutie și luă o prăjitură. Ea îl urmări cum mușcă o bucățică, apoi o înghiți.

I se citea plăcerea în ochi, iar Celeste se așteptă la comentarii favorabile.

– Sunt destul de bune, zise el într-un târziu, dar nu sunt totuși convins că vom lansa campania.

Celeste îl privi printre gene. Ochii lui căprui nu mai manifestau prea multă plăcere, poate doar interes.

– De ce? îl întrebă ea.

– Pentru că aş vrea să studiez și alte variante.

– Da, sigur că ar trebui. De asta am decis să vin să te văd, pentru ca propunerea mea să aibă caracter... personal.

Ea continuă, începând să-și recapete încrederea de sine, căpătând un aer mai profesional.

– Există vreun alt motiv pentru care să nu folosești prăjiturile mele?

Gabe se uita la buzele ei pline, la felul în care se curbau când vorbea. Ce-l atrăgea mai mult la femeia din fața lui? Greu de spus... poate doar faptul că era atât de diferită...avea un ten aproape perfect. Era discret machiată, poate doar ruj și fard de obraz...

Se uită apoi la părul femeii din fața lui, avea un aer ușor sălbatic, de parcă l-ar fi bătut vântul.

Celeste era atrăgătoare într-un fel neconvențional.

Gabe clipea confuz, simțind că toate simțurile îi erau plăcut asaltate.

Celeste rămăsese în fața ca și cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție. Și era de parcă timpul chiar s-ar fi oprit în loc un minut, poate. El se aplecă înainte, iar privirea ei îl însoți.

O privi în ochi; erau de culoarea cerului care se pregătește de o mică ploaie și observă cum colțurile gurii ei se curbară ca într-un zâmbet.

Gabe mai luă o bucată de prăjitură, rugându-se ca facultățile mentale să-i reintre în ritm, ca să știe ce să-i spună. Savoarea prăjiturii îi explodează parcă în cerul gurii. Nu mai gustase niciodată ceva atât de... dar ce era? Gustul de unt? Asta predomina? Sau ceva diferit, o savoare anume? Aveau multă vanilie, decise el. Dacă se punea problema trecerii testului, era foarte sigur. Prăjiturile lui Celeste vor câștiga, fără îndoială.

Celeste îi întinse mâna, gest în care multele brățări de argint de pe mâna ei se scuturară, cu un zornăit. Îl atinse, îndepărtându-i o firimitură de pe bărbie.

Gabe ar fi vrut la nebunie s-o sărute.

– Ești gata pentru ședința de vânzări?

Gabe își smulse privirea de la Celeste și, privind peste umărul ei, o văzu pe Jillian.

– Jillian...

– Brent așteaptă. Mai durează?

Vocea lui Jillian suna natural, fără a trăda vreo reacție la prezența Celestei sau mai ales a faptului că Gabe era cam aplecat spre ea, de parcă ar fi vrut s-o sărute.

– Jillian Caufield, ea este Celeste.

– Parker, competă aceasta, după care se întoarce spre Jillian: de la Celeste Cookies. Celeste era cam uimită să constate că-și putea controla vocea. Speră doar ca vocea să n-o trădeze în vreun fel.

Jillian făcu un pas în încăpere și-i întinse mâna Celestei.

– M-am uitat deja pe estimări și am observat că produsele tale sunt agreate pentru companie. Nu-i așa, Gabe?

– N-am luat încă decizia finală.

Jillian îl privi crunt.

– După cum spuneam, statisticile ne arată că prăjiturile sunt o alegere bună.

Gabe strânse din dinți. Nu se hotărâse încă, exact așa cum le spusese celor două femei, iar atitudinea lui Jillian, care fusese mult prea tranșantă pentru a-i fi pe plac, îl intrigase. Jillian nu ținuse cont de opinia lui. Și se presupunea că el va fi cel care va lua decizia. El, Gabe Freeman, care va face promoția de Sf. Valentin, de fapt debutul lui la KGLD.

– Ce zici, Gabe? continuă Jillian așteptând confirmarea lui. Celeste îi oferi cutia cu prăjituri.

– Te rog să le guști. Au fost făcute azi dimineată, iar eu...

– Nu, mulțumesc, conțin prea multe calorii și grăsime. Jillian ridică sfidător bărbia privind-o pe Celeste.

Celeste îi înfruntă privirea.

– Bine. În acest caz, poate ar trebui să sun mai târziu și...

Gabe o întrerupse.

– Nu mai este necesar. Se pare că alegerea a fost făcută. Felicitări.

Celeste își frecă mâinile, mulțumită.

– Grozav! Ce urmează?

– De fapt... începui Jillian, apoi se opri. Ce-ar fi să vii cu noi la ședință? Cei de la vânzări abia așteaptă să demareze afacerea.

Lucrurile deveneau și mai interesante, se gândi Celeste. Cel puțin, atmosfera din încăpere se detensionase. Spera doar ca ședința de vânzări să nu încingă spiritele din nou.

Gabe nu părea să fie prea încântat, dar luându-și o agendă și un pix, le făcu loc să treacă.

– Să mergem, le spuse el, conducându-le pe un culoar întunecat.

Abia aștepta să scape de ședință, dar mai ales de Celeste. Nu avea nevoie de nimeni să-i distragă atenția, își aminti el. Cu puțin noroc, ședința de vânăzi putea decurge în liniște și lucrurile să revină la normal.

Înapoi la normal. Cum naiba se mai putea? Era între atracția puternică față de Celeste și ceva, o iritare minoră cu Jillian.

– Apropo, Celeste, n-ai vrea să ne ajuți cu publicitatea? o întreabă Jillian.

– Sigur că da, răspunse aceasta.

Gabe, conștient că ăsta era singurul lucru care-i lipsea, se mulțumi să mormăie ceva greu de înțeles. Foarte bine; cât naiba dura să înregistreze niște reclame? După aceea, Celeste pleca.

Jillian continuă.

– În calitate de DJ, Gabe te va însoți în fiecare după-amiază, să livrați prăjituri celor care sună.

Capitolul 3

— Fiți atenți! începu Jillian, iar vocea ei lăsa să se simtă triumful pe care-l avusese recent asupra lui Gabe. Aceasta este Celeste Parker, de la Celeste Cookies.

Gabe se așează la stânga tatălui lui Jillian, urmărind cum Celeste era prezentată celor de la reclamă.

După ce încheiară prezentările, Celeste îl cunoscuse și pe tatăl lui Jillian.

— Eu sunt George Caufield. Bine ai venit în groapa cu lei, Celeste, zise tatăl lui Jillian oferindu-i acesteia un scaun chiar lângă Gabe.

— Mă bucur că sunt aici, domnule Caufield, zise Celeste privindu-l lung pe Gabe.

O vor mânca de vie, se gândi el. Nu o dată se confruntase el cu cei de la vânzări, care nu iertau pe nimeni.

– Să începem, așadar, zise Celeste; cine-mi poate creiona campania, statisticile precum și așteptările companiei?

Gabe aproape că le auzea trosnetul fălcilor celor din comisia de vânzări. O priveau șocați pe Celeste.

Jillian rupse tăcerea răspunzând cu statisticile, profitul estimat. Îi expuse plină de încântare efectul pe care-l va avea reclama la prăjituri asupra ascultătorilor.

– Ascultătorii vor avea o linie specială „Linia Îndrăgostiților de Sf. Valentin“, la care vor putea să sune între orele șapte și unsprezece dimineața. Vor lăsa mesaje, explicând de ce partenerul lor merită prăjiturile de Sf.Valentin.

Gabe observă că Jillian îi aruncase una din acele priviri crunte, pe care le cunoștea prea bine la Jillian. Mai observă că toată lumea din sală o privea pe logodnica lui. Probabil era încă afectată de rezistența lui față de campanie, se gândi el.

– Gabe va citi cele mai reușite mesaje în emisiunea sa, cu două săptămâni înainte de sărbătoarea de Sf. Valentin.

– Câți câștigători vor fi pe zi? întrebă Celeste.

– La sfârșitul spectacolului de dimineață, continuă Jillian, ignorând-o pe Celeste, tu și Gabe veți alege un câștigător la fiecare oră, căruia îi veți oferi un buchet de flori și prăjiturile Celeste, în fiecare după-amiază.

– Asta înseamnă patru pe zi, întrerupse Celeste din nou. Se vedea că făcea eforturi să fie foarte politicoasă.

– Da, după cum spuneam, o întrerupse Jillian....

– Asta înseamnă patru cutii cu prăjituri pe zi, timp de două săptămâni. Vorbim despre zile calendaristice sau lucrătoare? întrebă Celeste.

Gabe se crispă. Știa prea bine că Jillian nu suporta să fie întreruptă. Când avea ceva de prezentat, el învățase că nu era bine s-o întrerupă, ci să aștepte răspunsul ei.

Astăzi, fără să știe de ce, îi era mai greu să suporte această rutină.

Și Celeste părea foarte stăpână pe sine.

Gabe zâmbi. Chiar dacă părea naivă, Celeste știa să se descurce.

– Zile lucrătoare, zise Jillian privind-o pe Celeste.

Tatăl lui Jillian începu să bată cu degetele în birou apoi își drese glasul.

– Celeste, zise el, de ce nu începeți anunțurile, tu și Gabe? Abia aștept să anunțăm mâine promoția.

Ca răspuns, cei prezenți se ridicară și încăperea se goli imediat. Gabe o urmă pe Celeste și Brent spre cabina de înregistrări.

Celeste se afla în camioneta ei, cu o durere cumplită de ceafă. După câteva rateuri, reușiseră să înregistreze anunțurile.

Chiar și așa, era fericită că se terminase ziua pentru ea.

Cea mai grea parte fusese să împartă microfonul cu Gabe. De fiecare dată când se atingeau, ca din întâmplare, simțurile ei intrau în alertă.

De ce era atât de afectată? Se înfioră. Și restul zilei fusese la fel de greu: nu se simțise în largul ei la ședința aceea de vânzări, ca într-un uriaș acvariu cu rechini.

Fusese totuși bine că aceștia nu se așteptaseră că ea să știe ce impact avea campania asupra vânzărilor. Campaniile radio nu erau punctul ei forte.

Oftă și se privi în oglindă. Se imagină ca femeie realizată, îmbrăcată într-un costum de afaceri. Purtând bijuterii scumpe. Cizme italienești. Având o atitudine înțepată. Numai că nu și-ar vopsi părul în acel blond imposibil al lui Jillian. Nu era lumea ei, realiză cu părere de rău.

Dădu drumul la motorul camionetei.

Nu și-l putea scoate din minte pe Gabe Freeman, deși nu avusese nici un incident cu el în timpul înregistrărilor. Și rezultatul fusese bun. Campania, la fel de bună.

— Mulțumesc, Celeste. Este ultima dată când fac eu aceste prăjituri de ziua ta, zise Kay.

Celeste zâmbi. Tocmai finaliza manichiura fiicei celei mai mari a lui Kay. O trimisese deja pe cea mai mică acasă.

– Sunt adorabile, Kay, zise Celeste și ele știu asta. Iar eu știu cât te ocupi tu de ele.

Celeste știa că prietena sa nu putea să spună nimic.

– Kay, insist ca tu și fetele să veniți aici, zise Celeste. Poate tu și fetele mă veți ajuta să ies din starea proastă pe care o am.

– Eu voi închide acum, răspunse Kay.

Celeste oftă și închise.

– Acum, trebuie să sufli peste unghii așa cum fac eu, Angela. Îi arată fetei cum să îndoiaie degetele.

Nu dură mult și apăru Kay în bucătăria lui Celeste, urmată de gemenele de cinci ani. Annie ducea un platou cu ciocolată aflată în niște cupe, iar Anessa ținea în mâini servetele frumos colorate și alte elemente decorative.

– La mulți ani, Celeste! îi urară gemenele.

Celeste oftă. Deși era fericită că nu trebuia să sărbătorească singură schimbarea de prefix, sosirea lui Kay și a fiicelor acesteia însemna o decalare de program.

– Mulțumesc, fetelor. Voi ați făcut decorațiunile?

Gemenele cu cozi de cal înclinară simultan din cap.

Angela adăugă:

– Iar eu am adăugat sclipiciul.

– Iar eu am lins bolul, adăugă Kay, care le făcu pe toate să râdă.

Pentru Celeste, Kay era prototipul mamei dedicate și al unei bune prietene. Le iubea pe fiicele lui Kay. Nu fusese așa de la început, Celeste considerând că nu era făcută pentru dădăcit copii.

Prima dată când stătuse cu fetele lui Kay, descoperise uimită ce plăcut era să ai copii și de atunci le devenise o a doua mamă.

Kay arată spre trandafirul din vaza de cristal de pe dulapul de bucătărie.

– De unde este? întrebă ea cu interes.

– Este o poveste lungă, zise Celeste îndepărtându-și o suviță de pe frunte.

– Eu am tot timpul din lume, numai tu să n-ai alte planuri.

Celeste o întrerupse:

– Planurile mele sunt să recuperez jumătatea de zi în care te-am ajutat la colectarea taxei de pod.

Kay îi ignoră remarca.

– Vezi ce prăjituri bune au făcut fetele mele, Celeste?

– Da, am observat. Cred că de la mine au învățat, zise Celeste ridicând bărbia cu vădită mândrie. De când se mutase lângă Kay învățase multe. În prima lună asistase la destrămarea căsniciei acesteia, după ce Kay aflase cu stupoare că soțul ei, care avea un magazin de legume și fructe, îl vânduse fără să spună nimic și cheltuisese banii pe droguri.

Celeste o ajutase pe Kay să înceapă procedura de divorț, uimită de forța pe care o avea Kay, care culmea, mai credea încă în căsătorie.

Ba avea chiar și un iubit. Le spusese fetelor cu mare grijă cum stăteau lucrurile, și-l prezentase pe Jack.

Din fericire, fetele îl acceptaseră imediat. De altfel era un om foarte bun. Muncea din greu și avea multă răbdare. Știa că atât Kay cât și fetele aveau nevoie de timp pentru a-și recăpăta încrederea.

– Parcă povesteai despre trandafir...

– Bine, o să-ți spun pe scurt. Acest tip într-un Volvo a oprit în dreptul gheretei și mi-a întins un trandafir în loc de taxă, zise ea, fără a preciza ce simțea față de acel bărbat, mai precis ce mai simțea încă. Îi ardeau obrazii, amintindu-și aerul lui jenat când începuseră să sune toate aparatele de la trecere.

– Când am ajuns acasă aveam un mesaj de la stația de radio, așa că m-am hotărât să mă duc acolo să obțin un răspuns de la ei.

– Bărbatul cu Volvo lucrează la stația de radio? o întrebă Kay.

– Îl cheamă Gabe Freeman și a fost singurul care s-a opus deciziei de a folosi Celestial Cookies.

– Cum arată?

Celeste o privi lung.

– Are o relație.

– De unde știi? Și dacă este așa?

Celeste se înfioră. Era aproape sigură că tensiunea dintre Jillian și Gabe izvora dintr-o idilă la serviciu; era clasic. După ce Jillian își exprimase sprijinul pentru folosirea prăjiturilor Celestei pentru promoție, ea remarcase că Gabe nu se mai opusese.

Celeste simțise că acesta nu se mai împotrivise tocmai pentru a nu deteriora relația lui cu Jillian, care era fiica șefului său.

– Aștept detaliile, zise Kay.

– Foarte bine. Celeste trase aer în piept. Kay era prietena ei. Putea avea încredere în ea. Seamănă cu... Celeste se opri brusc.

– Cu... Wade? termină Kay pentru ea.

Kay o ajutase mult pe Celeste după moartea la numai patruzeci și doi de ani a lui Wade, din cauza unui infarct și înțelesese că hotărârea Celestei de a se mărita cu el nu fusese una inspirată.

Celeste mai trase odată aer în piept, apoi continuă:

– Este un tip atrăgător, bine îmbrăcat, foarte ambițios, cu gusturi rafinate...

Kay o privea.

– Și îți place teribil, adăuă ea, observând că Celeste nu insistase asupra aspectului fizic.

Celeste făcu o pauză.

– Arată formidabil, sinceră să fiu. Este șaten închis, cu ochi căprui și genele lungi. Pare un bărbat de viață, bun în meseria lui.

– Ei acum, parcă mai ajungem undeva. Fetelor, voi de ce nu vă duceți la televizor?

Cele trei se ridicară de pe scaune și dispărură în încăperea alăturată.

– Te vei mai vedea cu el?

Celeste dădu ochii peste cap.

– Zilnic, în următoarele două săptămâni. Ne vom ocupa de mesajele de Sf. Valentin, oră de oră și vom duce prăjituri și buchete de flori.

– Este un prilej bun să vă cunoașteți mai bine, remarcă Kay. De ce te temi, de fapt?

– Sincer? Celeste își mușcă buzele. Voi petrece prea mult timp alături de el. Mă simt foarte atrasă de el.

– Și ce este rău în asta?

– Nu vreau să mă îndrăgostesc de el, nu este genul de bărbat pe care l-aș alege dacă mi s-ar ivi ocazia.

– Celeste... nu cred că este normal să elimini bărbații competitivi numai pentru ce i s-a întâmplat lui Wade.

Celeste continua să se joace cu un șervețel.

– Nu mi-a plăcut atmosfera de la ședința aceea. Era multă încordare, ambiție și cofeină. Îmi pare bine că nu fac parte dintr-o astfel de lume.

– Știu, și cu toate astea ai pus pe picioare o afacere bună. Am văzut cum a evoluat.

Celeste realizează că se schimbase mult și n-avea de ce să aducă în viața ei tensiunea din lumea în care trăia Gabe.

– Lasă-te purtată de sentimente, Celeste, insistă Kay.

Celeste încuviință. Era aproape convinsă că va trebui să facă eforturi să-i reziste acestui bărbat de care ar fi vrut să fugă, dar în realitate făcea totul pentru a se apropia tot mai mult de el.

Capitolul 4

— Bărbatul vieții mele este cel mai conștiincios muncitor din San Diego, cel mai bun soț posibil și tatăl celor cinci copii ai noștri. Mă face să simt că este Sf. Valentin în fiecare zi.

Celeste dădu mai tare radioul din camioneta sa, încercând să nu lase să se vadă că era nervoasă și se simțea nefiresc. Se îndrepta spre postul de radio KGLD pentru a livra primul buchet din ziua aceea.

Promoția începuse, iar liniile telefonice erau permanent ocupate.

Vocea cu inflexiuni de catifea al lui Gabe se auzi în camioneta ei; el menționa numele artiștilor și titlurile cântecelor de dragoste care urmau să fie transmise. Celeste opri la stop.

— Dragi ascultători, un alt nominalizat la KGLD, ale cărui mesaje pentru iubită m-au impresionat... Asta nu

înseamnă că nu au și alții mesaje grozave și vor câștiga un buchet Celeste și o cutie cu prăjituri. Iar acum, din nou muzică...

Celeste clătină din cap. Era evident că acest Gabe nu prea lua promoția în serios; părea sarcastic și dezinteresat.

Aștepta ca semaforul să-i indice că poate pleca.

Dar și participarea ei la campanie era foarte importantă, după cum subliniase domnul Caufield. Dacă Gabe lucra fără pic de interes, reputația ei va fi afectată.

După cum evolua Gabe, părea că urmărește distrugerea emisiunii și implicit a postului și nu triumful.

Celeste apăsă pe accelerator și porni. Ce credea Gabe? Sau poate că se înșela ea. Poate că nu avea pornirea necesară sau nu știa ce să facă; oricum, ceea ce se simțea era participarea lui cam lipsită de entuziasm.

Ajunse în parcare la postul de radio, apoi intră în hol. Secretara o văzu și-i zâmbi, apoi deschise ușa de la butonul aflat sub biroul ei.

Celeste aruncă doar o privire grăbită locului de unde transmitea Gabe. Mări pasul, stârnind un nor de colonie bărbătească, mosc se pare.

Deodată se opri. Încercă să respire adânc și închise ochii. Vechile obiceiuri sunt greu de schimbat își spuse ea, știind că niciodată nu rezistase în fața mirosului unui parfum bărbătesc bun.

Simți brusc nevoia să afle de ce era Gabe atât de lipsit de entuziasm față de această campanie.

Bătu încet în ușa de sticlă pentru a-i atrage atenția lui Gabe.

El sorta un teanc de hârtii aflat pe biroul din fața sa și ridică încet privirea de parcă n-ar fi vrut să se dezlipească de ele. O văzu pe Celeste.

Nu mai avea aerul ei ciudat, mai precis nu mai avea aerul acela nonșalant. Purta o rochie lungă de culoare maro, ceva în stil indian, dintr-un material vaporos, care-i puneă în evidență formele generoase; în talie avea o eșarfă cu clopoței aurii, care sunau la fiecare mișcare.

Celeste se opri în fața biroului lui cu brațele încrucișate la piept.

– Salut, amice. Ești gata să alegi câștigătorii?

Gabe o privi de parcă ar fi revenit brusc de pe altă lume. Îi trebui o secundă să-și revină.

– Voi veni într-un minut. Lasă-mă doar să termin aici și ne vedem la cabină.

– Bine, zise Celeste și ieși.

Gabe se simți atras de felul cum fusta lui Celeste se învolumbură și cum buclele ei castanii tresăltară pe gâtul foarte alb și delicat.

Dar se afla în timpul serviciului, își spuse el, iar Celeste era doar o angajată. Avea o treabă de făcut.

Își scoase o batistă din buzunar, ștergându-și fruntea transpirată, iritat de efectul pe care-l avea această femeie asupra lui.

Aflat chiar în ușa cabinei, urmări cum Celeste citea încruntată indicațiile lui Brent. Apoi lăsă capul într-o parte privind butoanele de la consolă, zâmbindu-i ocazional lui Brent.

Gabe oftă, conștient că avea nevoie de puțină relaxare pentru a face față problemelor săptămânii viitoare. Cu puțin noroc, viața lui avea să revină curând la normal.

– Suntem gata? întrebă el intrând în cameră.

– Femeia asta este foarte naturală, Gabe, zise Brent. Am mesajele din fiecare oră, sunt gata de ascultare. O să-ți aduc lista cu numele și adresele imediat ce-o termină Shelley.

Celeste nu scoase o vorbă, continuând să-l privească.

Gabe slăbi nodul cravatei evitându-i privirea.

– Bine, hai să începem o dată, mai am multe rapoarte de citit.

– Cheamă-mă, dacă ai nevoie de ceva, i se adresă Brent lui Celeste și ieși.

– Sper să ne descurcăm, Brent. Apoi Celeste se întoarse spre panoul de sunet și porni banda. Ia loc să începem o dată, după cum ai spus.

Gabe se așeză lângă ea. Simți parfumul ei; era aromă de vanilie parcă, și primul mesaj al Liniei Îndrăgostiților începu să se deruleze.

– Tata este Valentine pentru mine. Mă iubește mai mult ca oricine și-mi spune asta mereu.

Când se termină mesajul, Gabe apăsă pe butonul de pauză, cu brațul atingând încet umărul lui Celeste. Obrazul lui era la doar câțiva centimetri de al ei.

Își drese glasul.

– Poate ar trebui să discutăm strategia conform căreia alegem câștigătorii.

– Din felul în care făceai dimineată comentariile, n-am crezut că vei avea vreo strategie. Am crezut că alegi în funcție de orice altceva... număr par sau impar....

Gabe o privi lung.

– Ce vrei să spui?

– Lași impresia că nu te interesează campania și că nu-ți face plăcere să alegi câștigătorii. Mă înșel cumva?

Gabe se sprijini se spătarul scaunului încercând să înțeleagă cum gândea femeia de lângă el. Dar ce naiba știa el de fapt despre dragostea adevărată și intuiție? Despre dorințele pe care și le exprimă îndrăgostiții de Sf. Valentin?

– Uite ce este, începui Celeste. Nu vreau să fiu dură, dar rezultatele acestei campanii îmi afectează și mie afacerea și aș vrea să colaborez cu cineva care este realmente interesat de campanie. Ascultătorii tăi cred c-au început să fie deranjați de tonul tău sarcastic.

Gabe îi evită privirea. Celeste avea dreptate. Își masă încet tâmpile, să scape de tensiunea care se acumulase încă de dimineață. Acesta era pentru cei care-l cunoșteau, semnul că nu se simțea defel atrase de ceea ce avea de făcut.

– Să trecem prin primul lot de mesaje, să dăm niște note, apoi să le comparăm. Poate nu va fi prea greu să alegem imediat câștigătorul.

Gabe încuviință.

– Putem face asta cu ajutorul unei monede, pe care s-o aruncăm să vedem ce iese. O privi și văzu că era gata să se amuze de remarca lui.

– Bine, Gabe, fii atent, încep derularea, zise ea apăsând pe buton.

Aleseseră deja patru câștigători care se detașaseră: un constructor de nave, care era șomer acum, logodnica unui dansator exotic, un tată, și soția unui agent imobiliar.

Celeste venise, desigur, cu prăjituri pe care le mâncară în timpul lucrului, apoi aduse lista cu numele și adresele celor care sunaseră. După ce însemnase pe listă câștigătorii, Celeste se îndreptase spre camioneta ei din parcare.

Gabe o urmări cu privirea apoi intră în biroul său. Celeste îl aștepta peste zece minute în parcare; îi lăsase timp să-și verifice mesajele personale înainte de a porni în prima acțiune de livrare.

Gabe ridică receptorul și-și ascultă mesajele

– Gabe, sunt eu, Jillian. Nu întârzia la întâlnirea cu furnizorul pentru nuntă. Este în biroul meu, la patru și jumătate.

Gabe gemu frustrat și șterse mesajul. De parcă i-ar fi păsat ce antreuri urmau să fie servite la petrecerea dinaintea nunții! Se scutură ca de un fior neplăcut amintindu-și că urma să se însoare totuși și mai ales la detaliile acelei nunți. I-ar fi plăcut ca Jillian să facă exact ce dorea fără să-l mai consulte.

Asta însemna că avea în față o zi lungă, dacă la ea se mai adăuga și furnizorul pentru nuntă.

Privi absent pe fereastra biroului său. Ceața dimineții se risipise, iar vremea era caldă și nesuferită. Își înșfăcă jacheta și cravata. De fapt, nu avea pe cine să impresioneze cu acele buchete, indiferent dacă purta sau nu cravată.

Celeste începu să bată nervoasă cu degetele în volanul camionetei privind în retrovizoare, așteptând să apară

Gabe. În cele din urmă ușa se deschise și acesta ieși afară din clădire. Își duse mâinile la ochi și scrută parcare. Celeste observă că nu mai purta haina și cravata, că-și suflecaser mânecile cămășii. Părea mult mai relaxat.

Gabe detectă camioneta și-i făcu semn cu mâna.

Celeste își șterse fruntea cu dosul palmei. De ce naiba se simțea ridicol de emoționată? Mai colaborase cu posturi de radio cu persoane importante și nu reacționase stupid ca acum, când se simțea ca o puștoaică, pusă pe jar la gândul că urma să petreacă orele următoare cu un DJ!

– A cui a fost ideea cu desenele astea? o întrebă el.
A ta?

Celeste încuviință.

– Vecina mea a ales denumirea; de fapt, una din fiicele ei a avut ideea prăjiturilor zburătoare, cu aripioare de îngerăș.

– Mmm, ce bine miroase aici, exclamă Gabe după ce intră în camionetă, cum poți rezista tentației?

– Încerc să nu inspir prea adânc, glumi Celeste privind coșulețele, cutiile cu prăjituri. Eu mă îngraș doar din miros.

– Chiar toate femeile sunt obsedate de ideea greutateii în exces?

– Ei bine, domnule Curiozitate, zise Celeste ieșind cu spatele din parcare.

– Eram doar curios să aflu de ce naiba toate femeile consideră că ar trebui să fie slabe!

Celeste nu-i răspunse, iar el se lăsă furat de aroma prăjiturilor. I se păru ciudat că simțea nevoia să vorbească mereu cu Celeste. Ea îl privi, apoi întinse mâna spre bancheta din spate unde se afla o cutie numai pentru el.

Celeste ieși pe autostradă și drumul se desfășură în tăcere pentru că Gabe mesteca la prăjituri.

– Sunt excelente! Ce bine este să fii pasager! De ce oare femeile nu conduc? Adică nu conduc când sunt cu un bărbat în mașină!

– Asta cred că este din cauză că bărbații sunt mereu gata să critice felul în care conduce femeia.

– Ție se pare că-ți place să conduci!

Celeste nu-i răspunse imediat. Soțul ei fusese un pasager imposibil. De aceea îi fusese mai ușor să-l lase să conducă, iar ea să facă din când în când comentarii sau să-și pilească unghiile. Iar ei îi plăcea la nebunie această camionetă pe care o alesese după ce renunțase la vechiul Benz, pentru că era foarte practică.

– Îmi place să conduc... acum. Întinse mâna spre cutia din poala lui Gabe; parcă ți-am spus să nu le ții în fața mea. Mă așteptam să execuți ce ți-am cerut.

– Ei bine... așa voi face. Dar am crezut că avându-le mereu în față te saturi de ele. Sora mea a lucrat într-o cofetărie care servea doar înghețată și mult timp nu putea nici s-o vadă.

– Aș vrea să fie și cu mine la fel, mormăi Celeste care luase cam mult în greutate de când începuse afacerea. Realizase apoi că nu mai avea rost să fie obsedată de talie și că îngrășându-se devenea mai voluptuoasă.

– Și tu ești obsedată că ești prea grasă? o întrebă Gabe. Celeste simți cum roșește.

– Chiar vrei să-mi pui doar întrebări incomode toată ziua?

– Te deranjează?

Celeste se simțea puțin confuză, dar nu deranjată de întrebările lui. Simțea chiar și dorința de a-i răspunde foarte sincer.

– Uite ieșirea, zise Gabe la un moment dat.

– Mulțumesc, răspunse Celeste, care probabil ar fi ratat-o pentru că gândurile îi erau atât de confuze. Bine, putem vorbi, dar să stabilim niște reguli. Dacă discuția ajunge prea personală sau confidențială, fiecare are dreptul de a se opri.

– De acord.

– Ei bine, am fost și eu interesată de felul în care arătam, dar m-am hotărât să nu mai acord interes acestei probleme. Mă simt mai bine așa cum sunt acum, sunt chiar fericită.

– Vezi care este problema? Crezi că ești supraponderală, dar nu este așa. Nu toți bărbații admiră femeile slabe. Ca să nu-ți mai spun ce enervant este să ieși cu o femeie la un restaurant, ție să-ți fie foarte foame, iar ea să comande salată și un cartof copt, în timp ce tu mănânci friptură!

– Este cazul lui Jillian?

– Poftim?

– Tu și Jillian... repetă Celeste, nu sunteți împreună?

– Este foarte evident?

Celeste încuviință.

– Poate nu pentru toată lumea, dar pentru mine... este fiica lui Caufield?

– Văd că nu-ți scapă nici un amănunt! Cine ești și ce-ai făcut cu acea inocentă care făcea prăjiturile pentru Sf. Valentin, pe care am cunoscut-o? o întrebă Gabe foarte serios.

– Este încă aici, zise ea cu multă blândețe... Așadar?

– Suntem... logodiți. Cununia în iunie.

– Nuntă mare?

– Imensă! Extravagantă... ți se face rău ...

– De ce nu scapi?

– Jillian nu pierde ocazia să pună la cale un astfel de eveniment. Toate femeile sunt atât de atente la pompă și etichetă?

– Nu, doar unele. Tu ai ales-o pe cea căreia îi pasă de asta.

Continuă drumul în tăcere. Celeste își imaginează rochia de mireasă a lui Jillian.... foarte elaborată comandată la Paris... undeva.

Îi aruncă o privire lui Gabe, dar acesta era preocupat de un zgomot care se auzea afară. Observă că era un bărbat foarte atrăgător; că era frumos bronzat și buclele castanii contrastau foarte plăcut cu tenul. Iar ochii lui de culoarea ciocolatei făceau fiecare femeie să suspine.

Celeste simți că i se ridică brusc temperatura. Era desigur efectul apropiării de un astfel de bărbat.

– Nu asta era strada pe care trebuia s-o luăm? întrebă Gabe.

– La naiba! exclamă Celeste. O să înconjur parcul.

Celeste se întoarse spre el, observând că avea o firimitură pe buze. Se aplecă și i-o luă, dar Gabe îi prinse mâna .

– Îmi plac mâinile tale, Celeste. Chiar și manichiura.

– Mulțumesc, îngăimă ea retrăgându-și mâna, în speranța că așa va fi mai bine. Nu voia să mai simtă nimic pentru acest bărbat.

Capitolul 5

— Ei, asta a fost distracția noastră, zise Gabe, așezându-se pe scaunul pasagerului.

Prima oprire fusese la fostul constructor de vapoare, unde Gabe se uitase cu ochii măriți cum acesta, un bărbat cât o namilă, își ridică nevasta în brațe și o învârtește prin încăpere.

Celeste îl trăsesese de mână; altfel ar fi continuat să se uite la cei doi. Bărbatul le spusese că acest câștig era un semn că va începe din nou să aibă noroc.

— Urmează logodnica dansatorului exotic, zise Celeste. Trebuie să facem livrarea la barul la care lucrează amândoi.

Gabe o privi lung.

— Mi se pare mie, sau îți displace să mergi la un bar de strip-tease?

– Nu, sunt destul de matură pentru a înțelege că fiecare face ce vrea. Cred că asta este calea spre fericire, să descoperi ce-ți place și să faci numai asta. În acest mod, viața ți se va părea mai ușoară.

Gabe își frecă fruntea așa cum făcea când era în încurcătură. Așa era, cum spunea Celeste; cu toate astea el nu putea spune că-i plăcea munca de acum.

– Te mulțumește? îl întreabă ea. Mă refer la munca ta...

– Am muncit mult să ajung aici, dar n-aș putea spune că....

– Îți poți schimba convingerile. Pe măsură ce înaintăm în vârstă vedem lucrurile din alte unghiuri. S-ar zice că sunt obsedată de vârstă, nu?

Gabe zâmbi.

– Nu mi-ai spus cum ți-ai recompensat vecina pentru posterul de ziua ta!

– Kay, vecina și prietena mea are trei fiice, iar eu le-am ales oja potrivită pentru a le învăța cum trebuie să-și facă manichiura. Lui Kay nu-i place să se machieze și încearcă să-și țină fetele departe de ceea ce este modern; eu consider că pot să le lărgesc sfera puțin...

– Nu faci rău, încuviință Gabe.

– Iată că am ajuns, zise Celeste, oprind în fața unui bar.

Gabe coborî primul apoi deschise portiera pentru a o ajuta și pe Celeste care ducea buchetul de flori și cutia cu prăjituri.

Ea îi zâmbi, apoi îi mulțumi.

Gabe abia aștepta să intre în club sperând că nu era o atmosferă jenantă așa cum își închipuise. Câțiva dansatori aflați pe un podium opriră repetițiile pentru a vedea ce primiseră în dar colegii lor.

Pe când se întorceau la camionetă, Gabe o privi pe Celeste:

– Nu știu dacă pot suporta două săptămâni din astea, se confesă el.

– De ce te temi că iubirea celor pe care-i vizităm este contagioasă?

– Poate că ai dreptate, dar nu știu din ce motiv, îmi amintește că am început să-mi uit trecutul.

– Ce vrei să spui?

– Provin dintr-o familie numeroasă; casa noastră era mereu dezordonată, plină de copii din vecini, era multă mișcare de fapt, multe emoții, lacrimi, dar și fericire.

– Sună interesant!

– N-aș spune. Eu eram cel mai mic. Am doi frați și două surori mai mari.

– Și?

– După cum îți spuneam... casa noastră era mereu aglomerată.

Celeste începu să râdă.

– Și în această aglomerație se poate întâmpla ceva bun. Cel puțin înseamnă că membrii familiei comunică. Părinții mei nu se certau niciodată în fața mea și a fratelui

meu și conversațiile se limitau la subiecte deja știute; evenimentele zilei, în plan social, școala....

– Ați fost doar doi?

Lui Gabe i se părea ideal. Își și imaginează o masă unde era destulă mâncare pentru toată lumea și cei care stăteau în jurul ei puteau discuta în liniște, nefiind nevoiți să strige unul la altul ca să se audă.

– Cine urmează pe listă?

– Domnul Mom.

Celeste îl privi:

– Te simți bine?

El încuviință.

– Foarte bine. Duc eu cutia.

În apartament, fură martorii unui mod foarte sentimental de acceptare a darurilor. Bărbatul deschise ușa având un copil în brațe, dar imediat văzură și un al doilea, care nu mergea încă. Celeste privi uimită o astfel de scenă casnică.

Fetița cea mică fu prima care primi din cutia cu prăjituri.

– Este cam timidă cu necunoscuții, le explică tatăl, trecând o mână prin buclele fiicei sale, care abia învăța să meargă. Lucrați amândoi la postul de radio? îi întrebă el.

– Eu sunt DJ-ul emisiunii matinale, răspunse Gabe. Mă numesc Freeman, mă bucur că v-am cunoscut.

– Doamna este soția?

– Nu, roși Celeste, eu sunt patroana firmei Celestial Cookies. Am pregătit florile și prăjiturile pentru această

campanie, îi explică ea, simțind cum roșește. Se întreba dacă și Gabe era la fel de jenat ca ea. Când îl privi, observă că el, de fapt, era foarte atent, căci avea în brațe fetița.

– Vă mulțumesc, le spuse bărbatul. Abia aștept să vină și cei mari acasă. Am cei mai buni copii din lume.

Celeste oftă. Nu era convinsă că va rezista la două săptămâni de sentimentalisme.

După ce plecară, ea îi spuse lui Gabe:

– Am observat că știi să ții un copil mic în brațe.

– Pe când aveam vreo șaisprezece ani, sora mea care era căsătorită cu un căpitan de vas a stat acasă cât timp a fost soțul ei plecat într-o cursă foarte lungă. Avea gemeni atunci, băiat și fată, și au stat la noi până au împlinit doi ani.

– Te-ai bucurat din plin de ei!

Gabe nu-i mai răspunse. Nu era obișnuit să se confeseze unei femei; nici măcar cu Jillian nu făcea asta. Realiză oarecum șocat, că Jillian nu-i pusese întrebări despre copilărie niciodată.

– Ultima livrare este soția celui de la asigurări, o auzi pe Celeste.

Gabe redeveni atent.

– O iei pe prima la dreapta, apoi după a treia casă întorci, îi spuse el.

Celeste îl privi uimită.

– Este în cartierul copilăriei mele, îi explică el cu un zâmbet. De fapt, adresa cred că este a unui vecin.

– Dar n-ai spus nimic până acum, zise Celeste.
– Este un nume comun, și nici n-am fost atent la adresă până acum.

Celeste opri camioneta în fața unei căsuțe frumoase, cu verandă și două etaje.

După ce sunară de mai multe ori și nu apără nimeni, Gabe se întoarse spre ea ridicând din umeri.

– Ce facem acum?
– Să lăsăm un bilet, iar florile și cutia de prăjituri s-o lăsăm la ...mama ta?

– Mi se pare normal să facem asta, zise el.
– Foarte bine; te rog să mă conduci, zise Celeste urmându-l în casa copilăriei.

Era o casă potrivită unei familii cu mulți copii, se gândi ea. Avea o curte mare, unde să se joace copiii și o verandă la fel de mare de unde adulții îi puteau urmări.

Gabe se opri în fața ușii; nu știa ce să facă. Să bată la ușă, sau să intre direct? N-o putea face acum, când era însoțit de Celeste.

Simțind că este în încurcătură, Celeste intră în curte și bătu la ușă.

După câteva secunde, mama lui Gabe le deschise.

– Doamna Freeman! exclamă Celeste. Eu sunt Celeste Parker de la Celestial Cookies; vecina dumneavoastră a câștigat acest buchet și cutia de prăjituri. Ne-am gândit să-i lăsăm cadoul aici. Gabe mă ajută cu livrările.

– Ce mică e lumea! exclamă doamna Freeman. Băiete, te-am ascultat toată dimineța și mă gândeam să transmit și eu un mesaj. Dar de ce nu lași cutia și florile acolo? Nu puteți sta puțin, să vă dau ceva rece de băut pe căldura asta? Meritați o pauză.

Gabe îi zâmbi. Era convins că nu va dura mai mult de un minut și mama le va oferi ceva de băut și de mâncat.

Celeste așteaptă aprobarea lui.

El ridică din umeri. Spera doar că mama nu va fi tentată să-i destăinuie Celestei povestiri din copilăria lui, pe care le-ar considera ea potrivite.

Poate că nu era tocmai bine să se lase atras într-o situație vulnerabilă.

O urmări pe Celeste care intră în bucătărie după mama lui; puse cutia pe masă amintindu-și cum se mânca pe această masă, cu o droaie de copii în jurul ei. Erau copiii familiei, dar și ai vecinilor. Nu scăpa nici unul fără să mănânce ceva. Își imaginează apoi masa în familia Celestei; liniște, evenimente controlate, neîntrerupte de glume și chicoteli.

– Gabe, se auzi glasul mamei, tu nu vii aici?

Cele două femei se așezaseră deja la masa din bucătărie la un pahar de limonadă.

– N-aș fi vrut să spun asta, zise Celeste, dar cred că niște prăjituri s-ar potrivi foarte bine. Mai am o cutie în camionetă; mă duc s-o aduc. Vin imediat.

– Drăguță fată, zise doamna Freeman imediat ce ieși Celeste. Are propria ei afacere?

– Da, cu aceste prăjituri, zise Gabe, care nu consideră că trebuia să răspundă la comentariile privind felul în care arăta Celeste.

– Dar Jillian ce face? Planurile de nuntă merg bine?
Gabe încuviință.

– Da, merg bine, zise el, apoi tăcu, știind că mama n-o prea avea la inimă pe Jillian.

– Nu ne-am întâlnit luna trecută la ziua Estellei, zise doamna Freeman. Ai plecat foarte repede.

– Dar ți-am lăsat un mesaj, eram foarte ocupat. De fapt, mințise. Jillian insistase s-o însoțească prin magazine.

Celeste, care se întorsese cu cutia de prăjituri, o desfăcu și începu să-i servească.

– Sunt minunate, Celeste, constată doamna Freeman.
Mi-ai putea da rețeta?

Celeste zâmbi.

– Îmi pare rău, dar este secret de familie.

– Al mamei?

Celeste încuviință.

– Mama știe o mulțime de rețete, unele din ele create chiar de ea.

– Văd că ești foarte legată de mama ta.

Gabe interveni.

– Mamă, asta este o problemă personală!

Celeste îl întrerupse.

– Nu mă deranjează deloc această întrebare, spuse ea. De fapt, stând la masa aceea veche de bucătărie, se simțea ca acasă, de parcă ar fi locuit acolo de-o viață.

– Ei bine, în ultimii ani am redevenit foarte apropiate, se confesă ea. Au fost și ani în care relația noastră n-a fost prea bună.

– Și cum ați reușit să vă apropiați din nou? întrebă doamna Freeman.

Celeste trase aer în piept, luă o gură de limonadă și o privi lung pe doamna Freeman. Observă că era o femeie căreia îi plăcea să râdă, că avea ochi foarte expresivi. Și că Gabe semăna foarte mult cu ea.

– Soțul meu a murit acum un an și jumătate de un atac de cord, începu Celeste.

– O, îmi pare rău că din cauza mea trebuie să vorbești despre ceva care-ți provoacă durere, zise doamna Freeman.

Celeste îi zâmbi cu căldură.

– Mama a venit după o lună, când nu știam cum să mă descurc și m-a găsit plângând în mijlocul casei pe care trebuia s-o eliberez imediat. Mi-a adus o cutie cu prăjituri de ciocolată pentru că nu știa ce putea să facă pentru mine.

– Poate pentru că nici tu n-ai lăsat-o să facă altceva?
– Exact. Am plâns împreună și am stat de vorbă ca două prietene vechi. Mama mi-a sugerat să mă mut lângă ea, în Coronado, iar o prietenă, care are o firmă de afaceri imobiliare mi-a sugerat ideea de a începe propria-mi afacere.

– Și așa s-a născut Celestial Cookies, interveni doamna Freeman.

– Este deja patru și jumătate? zise Gabe, amintindu-și că trebuia să fie în biroul lui Jillian. Mamă, mă grăbesc foarte tare....

– Mulțumim pentru ospitalitate, doamnă Freeman, zise Celeste. Doamna Freeman o îmbrățișă.

– Draga mea, mă bucur atât de mult că mi-ai trecut pragul! Sper să mai vii! Apoi, se întoarce spre Gabe; iar tu, nu uita că te așteptăm mereu.

Gabe încuviință.

– O să vin în curând, mamă.

Când ajunseră înapoi la postul de radio erau deja în întârziere cu o jumătate de oră.

Înainte de a se despărți de Celeste, Gabe o privi lung. Aflase ceva despre viața ei de până acum. Simțea nevoia să rămână cu ea, neavând chef să dea ochii cu Jillian.

– Ei bine, zise Celeste, ne vedem mâine.

Gabe îi zâmbi ca și cum i-ar fi dat o veste foarte bună.

Capitolul 6

Gabe se grăbea spre biroul lui Jillian, încercând să găsească o scuză plauzibilă pentru întârzierea de o jumătate de oră. Își desfăcu mânecile suflecate ale cămășii, apoi încercă fără succes, să-și mai netezească puțin cutele care se formaseră.

Jillian și reprezentanta firmei de catering discutau deja. Jillian ridică privirea de pe meniu și-i zâmbi forțat.

– Bună, zise ea, am început fără tine.

– Traficul mi-a creat probleme, ca de obicei, se scuză Gabe.

Jillian observă că nu purta cravată, că avea cămașa descheiată la gât, și-și arcui sprâncenele uimită.

– De unde vii?

– De la livrarea de buchete. Le privi pe cele două femei. Îi părea bine că ratase prima jumătate de oră din discuție.

Jillian îi întrerupse gândurile.

– Ești de acord?

– Las la latitudinea ta.

Jillian alesese desigur delicatese ale căror nume erau imposibil de pronunțat pentru el, dar nu-i păsa. El avea gusturi obișnuite, spre dezamăgirea ei. Ar fi fost mai bine să servim prăjiturile lui Celste, se gândi el. Iar Celeste ar fi de acord să le pregătească. Fără să vrea, gândul îi zbură la nunta ei întrebându-se cum se derulase oare.

– Gabe, dacă n-ai nimic de adăugat, noi am terminat, zise Jillian.

El o privi, simțind că ochii ei de culoarea turcoazului așteptau o explicație. Totuși părea destul de mulțumită.

– Mi se pare bine tot ce ai ales tu, zise el rezemându-se de spătarul scaunului. Era bine că lui Jillian îi plăcea să facă planificări, tocmai ceea ce detesta el. Dacă ar fi fost după el, ar fi folosit banii pentru o vacanță ieșită din comun.

După ce o conduse pe cea de la firma de catering, Jillian se întoarse.

– Și cum s-a desfășurat livrarea?

– Lumea părea fericită de această campanie. Pentru mine a fost mai puțin plăcut, însă.

Jillian zâmbi fericită.

– Ai vreo idee pentru seara asta?

– Am avut o zi lungă și obositoare Jillian, s-o lăsăm pe altă dată.

Ei nu-i păsa de refuzul lui, pentru că oricum plănuise să se întâlnească la librăria din colț

cu o prietenă căreia să-i dea o comandă pentru invitații. Începu să-i vorbească entuziasmată despre felul în care vor arăta acestea, în timp ce gândurile lui zburau la Celeste.

– Gabe, mă ascuți?

– Scuză-mă dar mă gândeam la ...

Jillian se ridică și veni în fața lui.

– Nu știu ce se întâmplă, cred că este un simptom premarital... în același timp mi se pare că mai este o veșnicie până la nuntă.

– Dar parcă îți face plăcere să faci toate aranjamentele...

– Mie da, dar tu pari foarte detașat.

– Nu este o treabă de bărbat, admise el.

– Știu asta, dar ești prea detașat. Nu-i nimic, zise ea, iar Gabe se ridică. Era mai bine să plece. Ne vedem mine. El avu tendința s-o sărute, dar amintindu-și că ei nu-i plăceau astfel de manifestări în public îi spuse doar la revedere, iar ea îl concedie cu un gest al mâinii și un zâmbet rece.

Kay termină de împletit părul lui Annie și o îmbrățișă înainte de a o trimite la joacă. Ridică privirea spre Celeste care amesteca untul pentru prăjituri, pierdută în gânduri.

– Cum ți-a mers cu Gabe Freeman?

Celeste ezită.

– A fost o zi bună, dar confuză. Gabe nu este așa cum credeam, iar acum nu știu unde să-l încadrez.

– Și ce este rău dacă are o aură de mister? Și tu erai la fel.

Celeste o privi lung. Îi era recunoscătoare lui Kay c-o scosese din gândurile ei și o făcuse să vorbească.

– Este ușor de vorbit cu el.

– Dar cred că-ți este și mai ușor să te îndrăgostești de el, sublinie Kay.

Celeste mai adăugă niște vanilie.

– Am aflat că se va căsători curând, cu fiica șefului postului de radio. În iunie.

– După cum știi, bărbații buni sunt ori căsătoriți ori homosexuali, începu să râdă Kay.

Celeste clatină din cap.

– Este un bărbat foarte plăcut. I-am cunoscut și mama.

– Glumești? Te-a și dus să-i cunoști familia de la prima întâlnire?

Celeste zâmbi.

– Ultima livrare era la casa vecină cu a mamei sale. Câștigătoarea nu era acasă așa că i-am lăsat cadoul la mama lui Gabe.

– Cum este? Cum s-a purtat cu mama lui?

– Au o relația normală, dar cred că el nu prea are timp pentru ea. Așa intuiesc.

– Mai cunosc eu pe cineva care procedează la fel, zise Kay privind-o conspirativ. Mama ta a fost întotdeauna o femeie apropiată, dar n-ai avut timp pentru ea.

Celeste era fericită că în sfârșit se simțea foarte aproape de mama sa. Ajunseseră la o relație pe care n-ar fi crezut s-o aibă vreodată. Ea își iubise, ca toate fetele, mai mult tatăl.

Curând, Kay o părăsi, având probleme de rezolvat în propriul său apartament, iar Celeste rămase să continue prăjiturile.

Gabe se forța să-și țină ochii închiși. Își deregla somnul, acum când începuse să facă emisiunea de dimineață. Își aranjă perna pentru a suta oară, amintindu-și cum strâmbase Jillian din nas când îl vizitase prima oară. Nici măcar nu rămăsese peste noapte. Iar lui nici nu-i prea pășase, preferând să se bucure de viața de burlac.

Dar mai avea cinci luni, după care va trebui să se adapteze altei vieți. Se forță din nou să adoarmă.

În cele din urmă reuși să se relaxeze, gândurile orientându-se spre Celeste. Își aminti rochia ei, materialul acela foarte ușor din care era făcută, apoi părul ei.... onduleuri mari pe care le risipea chiar și o pală de vânt.

Iar ochii ei care aruncau scânteii....ochii ei de culoarea cerului la furtună... aşadar, Celeste era văduvă. Îşi imagină viaţa ei alături de soţ, în bucătărie făcând prăjituri. Se întrebă dacă bărbatul o apreciasse aşa cum trebuie apreciată o femeie ca ea; frumoasă, sexy,... şi începu să viseze.

— “Ai venit mai devreme, îi spunea Celeste, aşezându-se pe un scaun în faţa lui.

El se ridică de la birou îşi scoase cravata, apoi ea o luă şi o puse pe birou. Imaginile se desfăşurau foarte lent. El o privi lung, ea îi întoarse privirea cu ochii ei de culoarea cerului, care i se păreau acum mai calzi. Ochii ei marcau începutul perfect al unei zile noi. Celeste îi zâmbi provocator.

Apoi, făcu un pas în spate fără a-şi lua ochii de la el. Gabe se simţea paralizat, incapabil să facă vreo mişcare.

Celeste se întoarse din nou după ce încuie uşa, se apropie de el ridicată pe vârfuri, iar gura ei era tot mai aproape...

Inima lui începu să bată tot mai tare când buzele li se contopiră. Gabe se retrase o clipă pentru a o privi din nou în ochii de culoarea curcubeului cum i se păru acum. Ochii tandri în care strălucea şi pasiunea.

În timp ce se sărutau din nou, ea îi descheie nasturii cămăşii cu mişcări lente deliberate.

Sângele începu să-i pulseze puternic, iar el se îndepărtă din nou pentru a o grăbi, nerăbdător să înlăture bariera hainelor.

Gabe își scoase cămașa, urmărind cum Celeste își scoate bluza și așa transparentă, care-i lăsa umerii goi, expunându-i în final trupul frumos.

Rămase goală în fața lui privindu-l. Simți nevoia de a-i atinge sânii, cu pasiune în ochi. Celeste gemu încet în clipa în care el o întinse pe canapea.

Începu să-i mângâie pielea catifelată sărutând-o. Ar fi vrut să se bucure de trupul ei frumos.

Plăcerea pe care o simți fu dulce, bine-venită, dar și periculoasă iar trupul ei se arcui în așteptare. Deveniră o singură ființă.

Gabe experimentă o gamă de senzații...

Deschise ochii, trezindu-se brusc. Se ridică în capul oaselor, confuz, amintindu-și visul. Se privi în oglindă, realizând că fusese un vis dureros, pe care era mai bine să nu și-l amintească. În același timp îi era teamă să-l uite.

Scutură din cap, încercând să înțeleagă ceva. Cum va reuși să reziste alături de ea în cele două săptămâni în care vor lucra împreună?

Gabe realizează că avea o problemă.

Capitolul 7

— Mulțumesc tuturor celor care au sunat la postul nostru, cu mesaje de Sf. Valentin. Continuați să vă gândiți la persoana iubită și transmiteți mesajul. Gabe Freeman vă oferă un ultim set de melodii preferate. Vă aștept mâine dimineată la aceeași oră.

Răsuflând ușurat că scăpase, Gabe căscă, apoi se duse la biroul lui Shelley să-și ia corespondența, obosit peste măsură de noaptea în care Celeste îi apăruse în vis de multe ori.

Își slăbi puțin cravata, sperând că va putea să mai rezolve din probleme înainte de apariția Celestei.

— Am venit mai devreme, auzi glasul ei chiar în clipa aceea.

Se întoarce și o văzu stând pe canapea. Imediat fruntea i se acoperi de broboane de transpirație. O privea și-și

amintea visul din noaptea trecută. Celeste purta o rochie bleu prinsă pe umeri, iar el se duse repede cu gândul la clipa în care dacă i-ar desface bretelele, rochia i-ar cădea la picioare...

– Se pare că nu ești într-o stare prea bună. Să revin mai târziu?

– Nu, nu, nici vorbă. M-ai luat prin surprindere, atât. Continua s-o privească, de fapt să-și imagineze cum s-ar fi finalizat acel vis obsedant. Apoi își scoase batista, ștergându-și fruntea.

– Ți-am ascultat emisiunea în timp ce făceam prăjiturile, zise ea; de data asta mi-a plăcut ce -ai spus. Ai renunțat la sarcasm și remarcile caustice. Și ca rezultat, mesajele au fost mai multe și mai sincere.

– Asta ne va îngreuna munca, va trebui să alegem dintr-un număr mult prea mare.

Celeste îi zâmbi.

– Ești gata să abordăm mesajele?

Gabe încuviință. Recunoscuse ceea ce evitase până atunci: că-i făcea plăcere să lucreze alături de ea.

– Ești sigur că asta nu te deranjează? îl întrebă Celeste, înscriindu-se în trafic. Trecuse o săptămână și livrarea de buchete și prăjituri mergea foarte bine.

– Nici vorbă, ne facem datoria cu prisosință.

Celeste îl privi lung.

– Mă bucur că nu trebuie să mă întorc la birou, la sfârșitul zilei, mai ales. Merșeră de-a lungul coastei o vreme, apoi Celeste o luă pe o stradă lăturalnică. Se aflau într-un cartier de căsuțe modeste.

Celeste opri camioneta.

– Atelierul este în casa ta? întrebă el intrigat.

– Este o casă închiriată de mama. Cea mai mare încăpere este bucătăria. Gabe se uită împrejur. Era o căsuță ca de poveste, cu straturi de flori în față și gardul vopsit în alb.

– De când locuiești aici? o întrebă Gabe.

– De vreun an, și-mi place tare mult. Este aproape de mare, bate briza... Kay și fetele sunt aproape de mine.

Gabe privi în direcția indicată de ea. Căsuța vecină semăna dar era ceva mai mare, avea mai multe straturi de flori.

Celeste intră în curtea casei sale, unde o pisică se tolănise leneșă la soare, printre tufe de trandafiri.

– Ei, Tiger, trezește-te, zise ea. Pisica deschise ochii, se întinse, apoi sări să alerge pe treptele casei. Când ajunse acolo o dată cu Celeste, începu să se frece de picioarele ei, torcând.

Celeste i se adresă lui Gabe:

– Vrei să intri, sau rămâi în grădină?

– Da, o să stau puțin aci, zise el, oceanul este grozav la ora asta. Deodată simți că nu vrea să mai vadă casa Celestei – i se păru un loc prea intim, numai al ei.

– Va trebui să insiști ca pisica asta să-ți elibereze scaunul! Dacă ți se pare prea cald, intră, îi strigă ea, eu voi fi în bucătărie.

– Mulțumesc, dar prefer să stau aici, zise Gabe, uluit de frumusețea grădinii. Tiger îi sări în brațe.

Nu era de mirare că ea era mereu bine dispusă. Trăia într-un mic paradis, cine n-ar fi fost mulțumit?

Tiger, care renunțase să-și mai ascută ghearele pe pantalonii lui, sări lăsându-și perii pe el. Cu toate astea era o pisică simpatică. Pisicile sunt ființe foarte simple, se gândi el; îți comunică fiecare dorință, fiecare nevoie. Mai ușor de înțeles ca femeile, își spuse el.

Celeste avea de luat din bucătărie două cutii cu prăjituri.

Deodată, observă că-i tremurau mâinile și era cam nervoasă. Încercă să se calmeze, rezemându-se de masă. Nu suporta starea de încordare pe care o simțea. Deschise ochii și privi în jur. Era bucătăria ei. Niciodată nu crezuse că se va simți atât de bine în această încăpere, departe de sălile de sedință, de cinele de afaceri, de ședințele de vânzări.

După ce renunțase la slujbă, lucrurile începuseră să se deruleze foarte simplu. Îi făcuse plăcere chiar să amenajeze bucătăria, să cumpere două aragaze noi, performante, restul dotărilor.

Ajunsese să se îndrăgostească de această bucătărie, unde petrecea aproape tot timpul. Un colț era transformat într-un mic birou, dotat cu calculator, fax.

Verifică încă o dată comanda, încruntându-se.

Gabe o urmărea din cadrul ușii. Nu așa se așteptase să arate bucătăria ei. Parcă era dintr-o revistă de interioare, frumos decorată, totul se afla la locul potrivit. Era un loc minunat, de unde ea putea să-și deruleze afacerile.

Pentru că nu voia s-o întrerupă, căută singur baia, abținându-se să arunce o privire în treacăt în dormitorul ei. Ușa dulapului era deschisă așa că nu putu să nu observe numărul mare de costume elegante, atârinate pe umerase. Bluzele asortate se aflau în imediata vecinătate. Pe podea se aflau pantofii și poșetele asortate. Văzu și rochiile pe care obișnuia să le poarte Celeste viu colorate, eșarfe de tot felul, sandale asortate.

Închise ușile dulapului, fără să știe de ce făcuse asta. Poate voia ca ea să nu se simtă deranjată că văzuse prea mult. Oare aflase secretul ei?

Gabe reveni cu pași repezi la bucătărie, unde Celeste aplica celofanul pe cea de a doua cutie, cu mișcări experte.

– Sunt aproape gata, îi spuse ea, uitându-se la ceasul de pe perete.

– Nu-ți face probleme.

– Dacă iei una din cutiile astea am putea pleca, îl anunță Celeste.

Gabe o luă pe cea mai mare și ieși. Pisica cea leneșă își reluase locul și deschise un singur ochi când văzu că stăpâna ei încuie ușa de la intrare.

– Sper că Tiger nu ți-a făcut probleme!
– Ba chiar deloc! Îl ai de mult timp?
– De fapt, a apărut la câteva zile după ce m-am mutat.
După ce i-am dat puțin lapte, n-am mai scăpat de el.

– A știut să se orienteze! exclamă Gabe, întrebându-se ce se afla oare în spatele imaginii de femeie simplă care-și petrecea timpul în bucătărie, pe care-l afișa ea. Ce era cu acele costume foarte elegante? Care era adevărul despre Celeste?

– Următoarea oprire va fi la un magazin de muzică numit Anderson.

Gabe se uită pe listă.

– O iei pe strada 94 apoi pe cinci, o îndrumă el.
– Gabe, tu cunoști prea bine acest oraș!
– Pentru mine, San Diego nu are prea multe secrete, zise el. Am lucrat în timpul liceului la acest magazin Anderson.

– Îl cunoști pe câștigătorul mesajului, Richard Anderson?

– Da, era șeful meu pe atunci.
Când ajunseră, Celeste îi spuse:
– Vrei să rămâi la camionetă?
– Glumești? N-aș pierde această întâlnire pentru nimic în lume!

Gabe luă cutia cu motive florale, așteptând-o pe Celeste să-l ajungă din urmă, după ce încuiase portiera mașinii. Dintr-o dată, ea deveni nerăbdătoare să-l cunoască pe domnul Anderson.

Intrară în magazin și Celeste văzu un bărbat cu părul alb, cu ochelari așezați pe nas, bătrânește.

Domnul Anderson ridică privirea.

– Uitați-vă câteva clipe prin magazin, voi veni imediat, le spuse el, reluând discuția cu unul din clienții din magazin.

Celeste privi în jur. Văzu acolo două pianе, alte instrumente, cărți despre muzică, partituri, metronoame.

Magazinul avea de fapt două încăperi despărțite printr-o arcadă. Într-o parte erau CD-urile, în alta discuri vechi.

Celeste îl lăsa pe Gabe la ușă, și pătrunse în zona CD-urilor, observând acolo nume de cântăreți dispăruți, colecții de bluesuri, albume de cântece americane.

Se uită după Gabe. Acesta îl privea pe domnul Anderson cu un zâmbet, care-i puna în evidență gropițele.

– Ce pot face pentru voi? îi întrebă domnul Anderson.

– De fapt, începu Celeste, noi avem ceva pentru dumneavoastră, zise ea punând cutia în fața lui. Reprezentăm postul de radio KGLD și vă aducem acest dar. O doamnă, numită Eloise a sunat la linia de mesaje și a câștigat.

Domnul Anderson zâmbi din nou.

– Este soția mea, le explică el. Gabe n-am mai aflat nimic despre tine, în ultimul timp.

Gabe, aflat față în față cu acel domn trecut de șaptezeci de ani, realizează că trecuseră foarte mulți ani de când nu

mai venise prin acest magazin. Ce-ai mai făcut, Gabriel? Ce face familia ta? Continua să întrebe domnul Anderson.

– Sunt bine cu toții.

– Sper că toți frații s-au căsătorit și părinții tăi au o mulțime de nepoți, de care să se îngrijească.

– Aproximativ, răspunse Gabe.

– Așadar, lucrezi la postul de radio? Eloise îl ascultă mereu, eu prefer clasicii. Dar tu te-ai perfecționat în domenii mai interesante și ai lăsat să se irosească talentul tău muzical. Și dumneata, tânără doamnă? Întrebă domnul Anderson.

– Eu fac prăjituri, răspunse Celeste cu simplitate.

Gabe își dresе glasul.

– Probabil ar cam trebui să mergem....

Celeste îl întrerupse.

– Spuneți-mi, domnule Anderson, cum era Gabe la vremea aceea? Își vedea de treabă?

– Era un angajat de nădejde, știa să se poarte cu clienții; eram convins c-ar putea vinde și un eschimos africanilor. Știa să cânte la pian. Iar eu l-am învățat notele, să citească o partitură. Gabe, îți amintești partitura asta? N-ai apucat s-o termini. Este o bucată bună și cred c-ar trebui să-ți dai silința s-o finalizezi într-o zi. Ar fi păcat să n-o faci.

Capitolul 8

– Așadar, acesta îți este secretul! zise Celeste.

După ce plecaseră de la magazinul de muzică, nici unul nu scosese o vorbă.

– Am știut, mai precis am simțit că ascunzi ceva, dar n-am crezut că este vorba despre un talent.

Gabe continua să admire peisajul pe care-l străbăteau. Era mai bine să schimbe subiectul, să nu ajungă până în momentul în care va fi obligat să-i răspundă. Dar se trezi dintr-o dată dornic să i se destăinuiască.

– Nu m-am mai gândit de mult timp la magazinul domnului Anderson, nici la muzică. Oftă. Acest domn m-a influențat în bine la vremea aceea. El știa cât de mult mi-aș dori să lucrez în domeniu. Mă plătea foarte bine, iar eu făceam totul pentru a nu-l dezamăgi. Datorită lui mi-am putut cumpăra haine pentru a merge la școală. Purtaşem până atunci lucrurile care rămâneau de la frații mei mai mari.

– Cu mine, lucrurile au stat tocmai invers! oftă Celeste. Ai mei îmi cumpărau multe haine, dar ceea ce considerau ei potrivit pentru vârsta mea, iar eu tânjeam după ceva modern. Îmi amintesc și acum ziua în care mama a descoperit Cosmopolitanul sub plapuma mea.

Gabe încuviință.

– Părinții par niște creaturi ciudate în mintea oricărui adolescent. Iar domnul Anderson părea să înțeleagă despre mine lucruri pe care eu nu reușeam să le înțeleg. Mi-a fost mentor.

– Mi s-a părut și acum că a ținut la tine.

Gabe încuviință.

– A fost un muzician talentat. La sfârșitul săptămânii, după ce închidea magazinul, mai rămâneam și el îmi cânta. Mi-a dat și lecții de pian. Ar fi putut deveni un pianist cunoscut, dar după cum spunea, avea prea multe guri de hrănit.

– Crezi că regretă că nu și-a urmat visul?

– Nu știu, dar eu am regretat. În același timp, a ajutat foarte mulți copii ca mine să-și găsească drumul în viață, să îmbrățișeze cariera muzicală. Cum ar putea să regrete?

– Este foarte important să ai un îndrumător bun în viață, zise Celeste. Uite, eu n-am luat în seamă sfaturile mamei până anul trecut. Am avut de învățat atâta de la ea; trebuia doar s-o ascult. Important este să-ți găsești echilibrul în viață, să-ți faci datoria, dar să-ți urmezi și pasiunea.

Privind pe fereastră, Gabe observă că se aflau aproape de postul de radio și n-ar fi vrut să termine discuția cu Celeste.

– N-am chef să mă întorc la radio, murmură el.

– Poftim?

– Este vineri după- amiază și am muncit din greu toată săptămâna. Ai fost vreo dată la Craig's Crab? Am putea merge acolo după ce faci ultima livrare. Sună tentant?

Celeste își mușcă buzele fără a-și lua ochii de la banda pe care trebuia să se înscrie. O voce interioară îi spunea că trebuie să refuze, iar alta că o conversație și un pahar de Margarita nu i-ar strica...

Li se aduse o tavă cu cocteiluri din care Gabe luă două pahare cu Margarita.

– Mai doriți și ceva? întrebă chelnerul.

– Deocamdată nu, mulțumesc, zise Gabe, ridicând paharul.

Celeste se simțea un pic nesigură că acceptase; poate că nu era bine.

– Ridic paharul pentru echipa de mesaje de Sf. Valentin.

Celeste zâmbi simțindu-se dintr-o dată mai bine, mai detașată.

– Ei, Gabe! se auzi o voce.

– Salut, Charlie! Cum îți merge afacerea?

Celeste se întoarse și văzu un bărbat îmbrăcat sport, dar cu haine de firmă, iar Celeste se feliicită că se detașase de o astfel de lume, în care nu se simțise niciodată în largul ei.

Bărbatul care-l strigase pe Gabe era de mai multă vreme în bar și o privi pe Celeste, adresându-i-se.

– Gabe lucrează optzeci de ore pe săptămână. Lumea spune că la patruzeci de ani va fi deja milionar.

Celeste îl privi pe Gabe. Nu știa dacă asta își dorea el. După ce petrecuse cinci zile în compania lui, se îndoia că acesta ar fi fost adevărul. Îl privi cu multă atenție. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai relaxat părea. Zâmbea mereu, arătându-și gropițele din obraji.

– La ce te gândeai, Celeste? o întrerupse el.

– Nu știu ce să cred. Chiar îți dorești stilul de viață despre care vorbea Charlie?

Gabe se rezemă de spătarul scaunului, luat prin surprindere de observația ei.

– Am impresia că Margarita are un efect benefic asupra ta... Celeste îl privi cu capul lăsat într-o parte.

– Dacă vrei adevărul, până la începutul acestei săptămâni, am crezut că asta-mi doream. Acum... nu mai sunt atât de sigur...

Celeste întinse mâna după pahar.

– Acum știi ce vrei, Gabe Freeman?

El îi evită privirea. Zgomotul din bar era în creștere. Observă dintr-o dată că la Craig nu mai veneau aceiași oameni pe care-i cunoștea; parcă erau indivizi cu mai mulți bani, mirosind a parfumuri scumpe, îmbrăcați cu haine costisitoare... nu mai fusese de câțva timp aici din cauza lui Jillian, care venise o singură dată și la cinci minute începuse să se plângă de zgomot.

– Nu-mi răspunzi, Gabe? insistă Celeste.

– O să-ți răspund, zise el privind-o de parcă atunci ar fi descoperit ceva. Se trezi dintr-o dată prinzându-i mâna în palmele sale, cu blândețe. Oare ea ce-și dorea?

Celeste trase aer în piept. Nu-și retrase mâna, deși asta ar fi trebuit să facă. Nu putea să nu se bucure de căldura, de forța degajată de mâna lui Gabe.

Auzi o voce interioară spunându-i că acest bărbat îi era interzis și nu trebuia să aibă cu el nici măcar acest contact. Își retrase mâna, întinzând-o după pahar.

Gabe continua s-o privească, dar în ochii lui nu putea citi prea mult.

Celeste își drese glasul.

– Închin acest pahar succesului campaniei de Sf. Valentin derulată de KGLD, ca și celui mai nou DJ din San Diego. Spera ca vorbele ei să-l readucă la realitate. Aveau doar o relație de lucru și așa trebuia să rămână.

Gabe încuviință, pierdut în gânduri.

– Fie ca undele radio să continue efectul benefic pe care-l au asupra mea, zise el golind paharul.

Plecară, iar pe drumul de întoarcere spre postul de radio, nu mai scoaseră o vorbă.

– Ne vedem luni, zise Celeste când Gabe coborî.

El o privi lung, fără a realiza ce-l determinase să-i ia mâna la bar.

– Exact. Îți doresc un weekend plăcut. În loc să urce în biroul său, se îndreptă spre mașina sa lăsată în parcare.

Jillian se afla la fereastra biroului său, cu brațele strânse la piept și-l văzu pe Gabe coborând din camioneta Celestei.

– Când m-ai întrebat de Gabe, am crezut că ți-a spus că se afla la barul lui Craig, auzi ea.

Jillian se întoarse și-l văzu pe unul dintre agenții de vânzări, Keith, care venise de puțin timp la postul de radio. Era tânăr și atrăgător. Îi făcuse o foarte bună impresie tatălui ei.

– Era singur sau...

– Cred că era cu vreun sponsor sau ... păreau foarte apropiați...

Jillian se forță să nu facă nici un comentariu.

– Unde iei cina? Îl întrebă ea.

– Mă gândeam să încerc un restaurant franțuzesc nou.

Ai vrea să mă însoțești?

Jillian îi zâmbi.

– De ce nu?

Îl urmă pe Keith, apoi se opri la biroul lui Shelley:

– Poți să-i spui tatălui meu că voi lipsi restul zilei?

Keith îi deschise ușa, îi făcu loc să treacă, apoi se întoarse și-i făcu cu ochiul lui Shelley.

Celeste se afla cu Kay pe plaja goală, la această oră. Acceptase invitația lui Kay de a petrece ziua cu ea și fetele pe plajă, la Coronado.

Celeste ridică fața spe cer. Bătea o briză ușoară, iar soarele de februarie era destul de cald și plăcut, astfel îl simțea pe brațele-i goale. Purta o rochie de bumbac albastru. Își prinsese părul la spate, doar câteva șuvițe îi cădeau liber pe lângă urechi.

Trase aer adânc în piept, bucurându-se de compania lui Kay și a fetelor.

Era o atmosferă senină. Kay nu spunea nimic, imaginându-și că amica ei avea nevoie de liniște. Dar după câteva minute, renunță la tăcere.

– Ei bine, Celeste, vrei să vorbim despre cazul tău?

Celeste o privi lung.

– La ce te referi?

– La ceea ce te afectează atât, răspunse Kay. Nu te-am văzut niciodată atât de melancolică. Mi se pare că ai revenit la starea aceea de durere... nu? Se întâmplă uneori...

Celeste era uimită de intuiția lui Kay. Avea noroc să se bucure de o astfel de prietenă.

– Kay, îți mulțumesc că ești aici cu mine și mai ales, pentru mine.

– Nici o problemă, pentru asta sunt prietenii.

– Sunt destul de confuză...

– Gabe?

Celeste încuviință.

– Ori nu-l interpretez cum ar trebui, ori trimite mesaje confuze.

– Ar putea fi și una și alta, zise Kay.

– E adevărat, răspunse Celeste, dar poate eu am fost prima care i-am trimis mesaje confuze.

– Ca de exemplu?

– Este un bărbat foarte plăcut, cu care te poți împrietenii repede. Săptămâna a trecut foarte ușor pentru noi doi. Am fost prietenoasă, dar n-am realizat când am depășit măsura, poate.

– N-am înțeles prea bine, zise Kay, hai s-o luăm de la început. Ce simți pentru el?

– Te referi la colaborarea noastră, sau la planul personal? Întrebă Celeste.

– La colaborare, mai întâi.

– Este un profesionist. L-am ascultat în fiecare dimineață, în timp ce făceam prăjituri. A fost foarte atent și receptiv față de ascultători.

- Iar la birou?
- Lumea pare să-l placă. Dar devine o altă persoană când sunt mulți oameni în jur.
- De exemplu?
- Șeful lui. Nu mă înțelege greșit, l-am văzut cum reacționează în prezența acestuia. Își ia slujba în serios, poate prea în serios.
- Și ce vezi rău în asta?
- Nimic. Cu toate astea, simt că-și dorește altceva. Îmi amintește de ceea ce am lăsat eu în urmă, dorința de a fi prima în toate, cu orice preț.
- Kay se încruntă.
- Și cu iubirea de la postul de radio?
- Celeste oftă. Nu era sigură c-ar fi vrut să-și pună întrebări legate de sentimentele ei față de Gabe. Nu-i era deocamdată prea clar nici ei.

Capitolul 9

Gabe se afla în fața casei părinților săi. Intră, știind că aceștia vor fi surprinși să-l vadă, pregătit pentru exclamațiile lor de bucurie.

Ca de obicei, Jillian găsisese o scuză pentru a scăpa de masa la familia Freeman. Îi sugeră să se ducă singur.

Jillian fusese cam rece cu el toată săptămâna, anulasese chiar și întâlnirea de sâmbătă seara, pretextând că simțea cum o va cuprinde una dintre acele teribile migrene de care suferea adesea. Îi mai spusese că intenționa să se culce devreme.

Gabe fusese fericit că scăpase și petrecuse o seară liniștită acasă, citind sau uitându-se la video. Seara o sunase să vadă cum se mai simte, dar telefonul ei fusese permanent ocupat.

Se gândi că nu pusese bine receptorul în furcă, dar era puțin probabil. După ce-și puse mai multe întrebări la care nu găsi un răspuns mulțumitor, decise să petreacă seara singur.

Oricum, trebuia să treacă pe la familia sa pentru aniversarea surorii sale Mary, căreia îi cumpără un buchet frumos de flori. Se întrebă ce altceva mai putea cumpăra și se simți ciudat. Se ducea totuși la familia sa. Familie care-i lipsise în ultimul timp și care era sigur că-i dusesese dorul.

De multe ori își promisese să-și facă timp pentru ei, dar dat fiind că Jillian nu-i suporta familia, se mulțumise să n-o forțeze să facă ceva neplăcut. Cu toate acestea, își spuse că Jillian va trebui să se obișnuiască să meargă în familia lui, altfel va merge singur. Nu mai avea de gând să piardă nici un eveniment din viața familiei sale. Viața este prea scurtă își spuse el, pentru ca să nu ne bucurăm de membrii familiei.

De cum ajunsese, Gabe își luă din frigider câteva beri reci, slab alcoolizate.

– Ei, ia te uită cine a venit! Dragul meu frate! Florile sunt pentru mine?

Gabe oferi buchetul surorii sale.

– Mary, cât ai împlinit?

– Nu mai face glume pe tema asta, ești doar cu cinci ani mai mic!

Gabe începu să râdă.

– Spune-mi ce-ți mai fac copiii, Mary? o întrebă el. Cum merg cu școala?

– Sunt la școala de stat din oraș. Matt este implicat într-un program medical, iar Marsha nu s-a decis dacă să devină actriță sau profesoară. Și s-a și îndrăgostit. I-am spus că n-aș suporta să devin bunică la patruzeci și cinci de ani!

Gabe scutură din cap. Realiză că atunci când sora sa avea vârsta lui, fiii acesteia își luau permisele de conducere.

– Ție cum îți merge, frate? îl întrebă Mary. Nu te mai încrunta așa, este ziua mea!

Gabe zâmbi.

– La mulți ani, Mary.

– Ești pregătit de petrecere?

El încuviință și ieșiră în curtea casei, unde tatăl lor făcuse un grătar. Toți ai casei se așezaseră în jurul mesei.

Tatăl ridică privirea spre fiul său.

– Ai sosit la timp, fiule. Nu vrei să mă ajuți cu fripturile?

Gabe duse bucățile de friptură la masă, apoi se așeză lângă mama sa.

– Fiule, Jillian n-a venit cu tine?

– Are migrenă, ca de obicei, răspunse Gabe. Spera ca această informație să fie de- ajuns.

Gabe se trezi curând amuzându-se alături de familia sa, discutând despre politică, vreme, fotbal. Îi păru bine c-a venit la ei.

După ce bărbații intrară în casă să se uite la meci, Gabe rămase pe verandă să-și ajute mama să strângă masa. După ce terminară, făcură cafea și începură să discute.

– Am ascultat toate mesajele de Sf. Valentin, începu mama și voiam să te întreb ceva. Ai anunțat că unul din câștigători este domnul Anderson, de la magazinul de muzică.

Gabe încuviință.

– Ar fi trebuit să-l vezi, mamă! A îmbătrânit mult, se mișcă foarte încet, dar când am intrat în magazin m-am simțit de parcă n-aș fi plecat niciodată de acolo.

– Anderson este bătrân, zise ea. O să simți și tu curând că începi să îmbătrânești.

Gabe își privi mama cu atenție. Cu toate că obrazul îi era neted și frumos, ridurile se cam accentuaseră la colțurile ochilor. Părea puțin obosită, dar era fericită.

– Gabe? zise mama. Vrei să-mi vorbești despre Celeste?

– De ce te-ar interesa, mamă?

– Este o femeie specială. Nu crezi?

– Nu înțeleg unde vrei să ajungi, mamă.

– Îmi amintesc ziua în care ați venit aici. M-am întrebat dacă nu cumva este ceva între voi. Nu vrei să discutăm pe tema asta?

Gabe era uluit. De ce ar fi crezut mama că era ceva între el și Celeste?

– Este normal să ai rețineri; se apropie data nunții. Eu și tatăl tău am anulat la început data stabilită pentru căsătoria noastră. Am aflat că a ieșit cu prietenii într-o noapte și apoi n-a sunat câteva zile. Iar eu mi-am închipuit ce este mai rău.

– Și ce se întâmplase?

– Asta este problema noastră! Trebuie totuși să te fac atent; să știi ce vrei!

– Jillian este femeia potrivită pentru mine, ne înțelegem bine. Mă ajută cu slujba... cred că este o alegere bună, mai ales că lucrăm în același domeniu și astfel poate să înțeleagă ce înseamnă o slujbă ca a mea.

– Dar Jillian nu te poate face să râzi, nu te poate uimi prin nimic. Te face să te simți mai bun, mai adevărat doar pentru că lucrează cu tine?

Gabe îi evită privirea. Cuvintele mamei erau pline de adevăr și-l luaseră prin surprindere.

– Vreau doar să fiu sigură că faci ceea ce trebuie, căsătoria este un lucru serios, cu adânci implicații.

– Mulțumesc pentru sfaturi, mamă, zise Gabe, apoi se ridică: aș vrea să plec acum.

– Și eu îți mulțumesc c-ai venit, Gabe. A însemnat mult pentru sora ta, pentru mine și tatăl tău.

Gabe își sărută mama și porni spre încăperea în care ceilalți membri ai familiei urmăreau entuziasmați meciul.

Domnul Freeman ridică privirea.

– Gabe pleacă, anunță el, făcându-i pe ceilalți să renunțe la faza de gol pe care o urmăreau cu sufletul la gură. Gabe dădu mâna cu fiecare bărbat apoi le îmbrățișă pe femei.

– Mă bucur că te-am văzut, fiule, zise domnul Freeman. Data viitoare s-o aduci și pe logodnica ta. Trebuie să se obișnuiască în familia noastră.

Gabe încuviință știind prea bine că Jillian nu se va obișnui niciodată cu familia lui, sau cel puțin nu va ajunge să se simtă niciodată bine în compania lor.

Jillian fusese foarte exactă în prezentarea dorințelor și așteptărilor ei legate de această căsătorie. Iar el știuse asta tot timpul. Știuse și impactul ce-l va avea căsătoria asupra carierelor lor. Oftă. Rămase în mașină câteva momente, cu mâinile sprijinite pe volan, neștiind încotro să pornească. Apoi dădu drumul motorului. O luă spre plajă.

– Hei, Celeste!

Celeste se întoarse să vadă cine o striga. Era Kay, pe care o lăsase în urmă cu fetele ei, să ridice castele de nisip. Kay se îndrepta spre ea, dar nu era singură. De la distanță, Celeste nu putea distinge persoana. Nu era amicul ei, Jack, un bărbat înalt și solid. Clipi de câteva ori

până ce acele două persoane ajunseră mai aproape și inima începu să-i bată dintr-o dată mai tare. Era Gabe Freeman.

– Uite pe cine am adus! exclamă Kay, fericită. Am făcut o prinsoare cu Gabe, așa că va trebui să mă ascuți!

Celeste ridică sceptică din sprâncene.

– Ceva anume, nu știu ce, mă face să cred că n-o să-mi placă, zise ea privind-o pe Kay.

– Haide Celeste, nu mai fi atât de lipsită de entuziasm. A venit Jack cu niște bilete la un spectacol, la Cats; știi că abia așteptam să-l văd.

– și ai nevoie de baby sitter, presupun....

– Așa este, iar Gabe mi-a spus că-ți va ține companie cu mare plăcere, continuă Kay. Am comandat deja pizza, așa că nu poți să ne refuzi.

Celeste încercă să-i comunice din priviri că nu era prea entuziasmată de situație, dar nu reuși decât s-o facă să râdă.

– Bine, bine, chiar vrei să ajuți la împlânzirea celor trei mici monștri?

– Mi s-au părut trei fetițe frumoase și cumini, zise Gabe.

– Da, este normal să i se pară așa pentru că fetele i-au furat deja mințile, zise Kay, în special Angela. Le-am făcut baie deja, așa că vor trebui culcate la opt.

Celeste încuviință. Nu putea să refuze, dar gândul de a-și petrece sâmbăta seara cu Gabe nu era tocmai un weekend perfect, mai ales după o după- amiază în care devenise tot mai conștientă de nefericirea ei. Și în prezența lui se simțea foarte vulnerabilă.

Kay sări în sus de bucurie și dădu să plece.

– Trebuie să sar sub duș, o anunță ea și să mă fac frumoasă; toate astea într-o jumătate de oră. Fetele sunt la tine acasă, urmăresc o casetă video.

Celeste o urmări cu privirea, apoi se concentrează asupra lui Gabe.

– Ești nervoasă? o întrebă el.

– Nu sunt niște copile cuminiți și educate. Dacă le pun o casetă cu desenele lui Disney n– am probleme. Dar cu tine ce este pe aici? Erai în trecere și n-ai mai scăpat de Kay?

– Ar fi mai bine să mergem la tine acasă, Celeste, zise el.

Se îndreptară în liniște spre casa ei, cea cu grădina plină de flori. Fără să știe de ce, Gabe părea diferit. Purta blugi și o cămașă sport. Comparat cu felul în care arăta în timpul săptămânii, acum părea foarte relaxat și neconvențional. Așa cum sunt oamenii obișnuiți în weekend, se gândi ea. Iar părul îi stătea mai bine făcându-l să arate mai sexy.

În cele din urmă, Gabe își dresă glasul.

– Am fost la ai mei, era ziua surorii mele, Angela, zise el. Apoi, m-am trezit dintr-o dată că am o seară liberă. Mașina a luat-o direct spre plajă și iată-mă.

– Bine, o să accept explicația asta, deocamdată.

Când deschiseră ușa, Tiger le sări în brațe.

– PISOIULE, unde am ajuns? Gabe se opri să scarpine spinarea pisicului, care închise ochii începând să toarcă. Ce naiba caut aici? se întrebă el.

După ce plecase din casa părinților săi, fără să-și dea seama, se îndreptase spre casa Celestei. Simțea ceva ciudat o combinație de teamă, încântare, mulțumire de sine și curiozitate.

– Iar tu, Tiger, să nu uiți niciodată că deși curiozitatea a ucis pisica, satisfacția a adus-o la viață, oftă Gabe.

Intrară în casa Celestei. Mirosea frumos, a ciocolată, scortişoară, vanilie, ceea ce-i dădea un sentiment greu de definit. Toată săptămâna, aroma prăjiturilor ei îl făcuse să aibă acei fluturi la stomac, pe care cei bătrâni îi identificau ca fiind semnul că era îndrăgostit de ea.

Se îndreptă spre bucătărie în loc să se ducă spre camera în care fetele se uitau la film și observă că bucătăria era ireproșabil aranjată, ordonată și curată. Auzi pașii Celestei și se întoarse în camera de zi. Un covor

persan verde închis acoperea podeaua. Două fotolii verzi cu perne decorative. O sofa de piele se afla între ele.

Tablouri în acuarelă se aflau pe fiecare perete, iar într-un colț, rafturi cu cărți până la tavan. Într-un alt colț se afla un pian.

– Păcat că n-a fost niciodată folosit.

Gabe tresări auzind glasul Celestei.

– Poate vei cânta după ce se culcă fetele.

– Poate, zise el.

– Jack aduce pizza. Speră că ești tot vegetarian.

– Da, n-ar fi rău... spuse Gabe.

Celeste scoase farfurii, șervețele și pahare. Auzi melodia care marca începutul casetei „Regele animalelor“, preferata fetelor.

Trase aer în piept, simțindu-se cam ciudat cu un bărbat în casă.

Capitolul 10

După ce termină și a doua bucată de pizza, Angela se așază în poala lui Gabe. Începu să-i vorbească despre diferitele personaje ale desenelor animate pe care le urmărise, iar când veni vorba despre teribila soartă a lui Simba, își îngropă fața în umărul lui.

Annie și Anessa o încurcau pe Celeste. Aceasta le spuse:

– Bine, am înțeles că este târziu, Angela. Poți termina ce ți-a rămas mâine, după școală, draga mea.

Angela încuviință, cu brațele de gâtul lui Gabe, care o duse la culcare, în sacul de dormit unde gemenele dormeau deja.

Celeste opri aparatul, micșoră lumina, apoi închise ușa și se rezemă cu spatele de ea.

– Sper ca Jack și Kay să se distreze la fel de bine cum ne-am distrat noi în seara asta.

Cu toate că Gabe ştia că ea făcea un efort să fie sarcastică, era şi o doză de adevăr în vorbele ei. Fusese în total o seară plăcută pentru ei: mâncaseră pizza, urmăriseră reacţiile fetelor lui Kay la isprăvile personajelor din desenele animate, bucurându-se alături de ele. Gabe se simţise bine, liniştit şi se bucurase de seara aceasta.

– Vrei să bei ceva? îl întrebă ea.

– Am crezut că acum când fetele s-au culcat mă vei da afară imediat.

– Tot mai sper că vei inaugura acel vechi pian. Pereţii sunt destul de groşi nu cred că le vei deranja pe fete.

– Nu ştiu dacă....

– Te întreb încă o dată, vrei să bei ceva?

Gabe ezită un moment, apoi încuviinţă. O urmări cum se îndreaptă spre bucătărie. Oftă clătinând din cap. Era mai bine să plece acasă.

Se așază în fața pianului, un instrument vechi, dar foarte bine întreținut. Ridică încet capacul și atinse clapele. Închizând ochii, începu să cânte acea melodie pe care o cânta adesea domnul Anderson, surprins c-o reținuse.

– Se numește cumva? îl întrebă Celeste.

Gabe se întoarse s-o privească. Celeste își despletise părul, se așezase pe sofa cu picioarele strânse sub ea; era îmbujorată. Se vede c-o emoționase cântecul.

– Este cântecul fără nume, răspunse el.

– Îl vei termina?

Gabe întinse mâna spre paharul din fața sa, luă o înghițitură, apoi clătină din cap.

– Sunt prea ocupat.

– Prostii, îl certă Celeste. Talentul muzical nu trebuie irosit.

– Vorbești ca domnul Anderson.... zise Gabe.

– Nu ai pian acasă, nu?

Gabe clătină din cap, apoi goli paharul.

– Cred că este mai bine să plec. A fost o seară frumoasă, iar fetele dorm buștean.

Celeste oftă.

– Ne-am simțit bine cu toții, aici.

Când vru să-l conducă, el o opri.

– Rămâi acolo, închid eu ușa. El știa că nu era bine să se apropie prea mult de ea acum. Nu avea încredere în ceea ce simțea și nici în capacitatea de a rezista tentației de a o lua în brațe și a o săruta. Urmări cum Celeste înclină din cap, mușcându-și buzele de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

– Noapte bună, zise ea, ne vedem luni după emisiune.

Gabe trase aer în piept și puse paharul alături de al ei pe masă. Când se aplecă simți parfumul ei; era ceva floral, plăcut, suav.

Ar fi bine să mai pot pleca acum, își spuse el.

– Noapte bună, Celeste, reuși să îngaime și ieși.

Primul lucru pe care-l simți fură mâinile lui. Zâmbi, apoi le prinse în palmele sale.

– Ține ochii închiși, Celeste, murmură el.

– De ce? îl întrebă ea cu blândețe.

– Acum, deschide gura.

Cu ochii încă închiși, Celeste deschise gura așteptându-se la ceva dulce. Era o căpșună învelită în ciocolată, pe care o savură tot cu ochii închiși.

– Gata? întrebă Gabe.

– Mai ai?

– Ești gata? insistă Gabe.

Ea încuviință.

– Deschide gura din nou.

De data asta primi o trufă de ciocolată, puțin amăruie, care i se topi rapid în gură.

– Ești gata? îl auzi din nou pe Gabe.

De data asta nu mai primi nici căpșune, nici trufe, ci o sărutare, care o făcu să se înfioare. Celeste își îngropă degetele în părul lui des, trăgându-l mai aproape.

Gabe îi presăra sărutări pe ochi, față, buze, gât, umeri. Din nou, Celeste îl aduse mai aproape de parcă nu voia ca săruturile lui să aibă sfârșit. Se simțea transportată, incapabilă să se miște.

Inima ei începu să bată tot mai tare, necontrolat...

Deodată nu mai simți greutatea trupului lui și simți cum o lacrimă i se strecoară printre pleoapele închise.

Auzi o bătaie în ușă. Probabil este Gabe, își spuse ea și după câteva secunde apărură capul lui Kay.

– Îmi pare rău, Celeste, știu că este cam târziu, am trecut să văd dacă totul este în ordine...

Celeste își înăbuși un căscat.

– Fetele s-au comportat bine, ca de obicei. Intră dacă vrei.

Kay observă cele două pahare lăsate pe masă.

– Cum a fost? o întrebă.

– Un concert destul de bun, cred că de acum o să fredonez mereu melodiile ascultate în seara asta. Pot lăsa fetele să doarmă la tine?

– Sigur că da. De ce mă mai întrebi?

Kay o privi lung.

– Nu-mi prea place ce mi se întâmplă, Celeste, mă îndrăgostesc tot mai tare de bărbatul ăsta.

– Mă uimești, Kay!

– De ce?

– După ce ți s-a întâmplat cu soțul tău, mai crezi în dragoste?

– Jack este un om atât de bun!

– Știu; este bun blând, răbdător, nu seamănă de loc cu Kurt. Are o slujbă bună și nu va trebui să-ți faci probleme.

– Știu, dar dacă nu vom fi compatibili?

Celeste începu să clipească des. Nu era o întrebare la care s-ar fi așteptat din partea lui Kay.

– Sper să depășii problemele, dacă vor exista.

– Și eu sper. Știi Celeste, n-a mai existat un alt bărbat în viața mea în afară de Kurt. Ce se va întâmpla dacă...

– Kay, totul va fi bine. Nu te mai gândești la trecut, concentrează-te asupra lui Jack. Probabil și el este la fel de îngrijorat ca și tine.

Kay încuviință.

– Vreau ca totul să fie bine și poate exagerez un pic, dar vreau ca relația noastră să meargă bine.

Celeste puse o mână peste palma prietenei sale.

– Celeste, cum a fost relația ta cu soțul tău?

Celeste ezită.

– Cred că eram ... compatibili. Ea închise ochii amintindu-și ziua în care-l cunoscuse pe Wade. Eram amândoi atât de pasionați de carierele noastre... Ne-am cunoscut fiind colegi de birou.

Celeste își aminti când făcuse dragoste prima oară. La câțva timp după aceea, descoperise că Wade avea o altă iubită și-i fusese cam greu să accepte asta, mai ales că-l luase altei femei. El reușise parțial s-o convingă că nu era așa, dar ea continuase să trăiască suferind.

– Îți face plăcere să vorbim despre asta? o întrebă Kay.
– Acum, când am depășit momentul, realizez că ne-am căsătorit pentru că ne era mai comod să fim la un loc. Eram amândoi atât de ocupați și nici nu voiam să fim ținta bârfelor de la birou.

– Vă iubeați?

Celeste zâmbi.

– Când mi-am vizitat familia după primul an de căsătorie, mama m-a întrebat dacă sunt fericită și atunci am realizat că mă măritasem pentru că acesta mi s-a părut următorul pas firesc pe care trebuia să-l fac. Fericirea conta mai puțin.

Kay oftă.

– Mi se pare cam ciudat...

– Știu. Când i-am spus mamei că ne-am căsătorit pentru că ne era bine împreună am știut că nu asta voia ea să audă.

– Ce simți acum, când îți amintești despre căsătorie ? Te întristează?

Celeste nu răspunse imediat.

– Nu mă întristează. Nu pot totuși să nu mă întreb că dacă am fi așteptat, poate fiecare din noi ar fi găsit pe altcineva, poate dragostea adevărată....

Nu putu să nu se gândească la viața lor, mai ales dacă Wade ar fi fost sincer cu ea și i-ar fi vorbit despre problemele de sănătate ale bărbaților din familia sa, care

erau predispuși spre infarcturi. S-ar mai fi măritat cu el știind asta? Celeste nu mai știuse ce să creadă mult timp după moartea lui Wade, referitor la faptul că el nu-i spusese nimic în acest sens.

Uneori nu putea să nu re trăiască trecutul. Dacă ar fi știut adevărul despre el, ar fi insistat să se lase de fumat, l-ar fi dus mai des la doctor, l-ar fi ajutat să scape de stres, l-ar fi.... Celeste scutură din cap știind că toate acestea ar fi fost inutile. Ce trebuia să se întâmple, se întâmplase, de altfel.

– Te simți bine, Celeste?

Ea zâmbi.

– Poate ți se pare ciudat, dar mă simt foarte bine. Uneori mai sunt puțin nervoasă și supărată pe el, dar, în mare, mi-a mai trecut...

– Mă bucur pentru tine, murmură Kay.

– Gata, Kay, te rog să te duci acasă chiar acum. Te așteaptă un bărbat acolo. Nu-ți face probleme în privința fetelor, voi avea grijă să mănânce bine la micul dejun.

Kay o îmbrățișă.

– O să vin mâine dimineată la o oră rezonabilă să-ți povestesc impresiile.

– Te aștept!

Kay plecă, iar Celeste se înveli la loc cu pătura groasă, iar ceasul sună ora unsprezece. Fusesse o seară frumoasă, deși frustrantă. Trăise o scenă magică, din care făcuseră

parte Gabe și fiicele lui Kay, o scenă perfectă de familie, pe care o așteptase de mult timp, sperând că într-o bună zi se va întâmpla și pentru ea.

Acum, nu mai era așa de sigură. Optimismul începuse să se risipească. Avea deja patruzeci de ani și n-o mai interesa să se mărite, să aibă o familie. Și de fapt, îi plăcea viața ei așa cum era. Avea chiar și mici bucurii. Wade nu avusese grijă să încheie o asigurare de viață, așa că era forțată să muncească. Mulțumesc, Wade, murmură ea în întuneric.

Continua să se uite spre colțul în care se afla pianul, pe care-l luminau razele lunii. Nu mai fusese folosit de mulți ani. Era pianul bunicii și rămăsese aici în casa de pe plajă, indiferent cine o locuise. Bunica obișnuia să cânte adesea, dar fără să aibă un talent deosebit.

Se ridică de pe pat și se așeză la pian, atingând ușor clapele, amintindu-și cântecul lui Gabe.

Era un cântec melancolic, suav. Acest bărbat nu era conștient de talentul său, își spuse Celeste încruntându-se.

Își spuse că va trebui să vorbească mâine cu el despre acest lucru. Fără să vrea, recunoscuse astfel cât de mult aștepta să-l revadă.

Și-l aduse în fața ochilor, întrebându-se ce ar simți dacă ar fi prinsă în brațe de acest bărbat.

Cu toate acestea, trebuia să fie conștientă de semnalele pe care le trimitea ea către Gabe. Căci el era, de fapt, un bărbat logodit, care urma să se căsătorească în curând.

Capitolul 11

— Iubitul meu merită un dar special de Sf. Valentin din mai multe motive: de fapt, se afla în spital chiar acum și vreau să știe că eu și fiii noștri îi ducem lipsa. Este tot ce avem...

Gabe lăsa să se deruleze ultimul grupaj de melodii după acest mesaj. Bău și ultima înghițitură de cafea rece, în încercarea de a scăpa de nodul din gât provocat de acest mesaj. Vocea femeii fusese teribil de emoționată și de sinceră când lăsase acel mesaj să plece în eter către toți ascultătorii din San Diego, care probabil vărsaseră o lacrimă pentru soțul acestei femei.

Era obosit și nedormit. Când plecase de la Celeste, se dusesse spre plajă, așezându-se acolo pentru ca să-și analizeze în liniște sentimentele și emoțiile.

După acea lungă pauză, era mai mult ca oricând sigur de un singur lucru: era într-o stare de confuzie totală. Cu privire la slujba sa, la Jillian, la căsătorie, la viața sa și mai presus de toate la Celeste.

– Mi-a plăcut emisiunea, Gabe, auzi vocea domnului Caufield, care-i întrerupse gândurile. În spatele lui se afla Jillian, care-l privea ciudat.

– Mulțumesc. Se pare că ascultătorii se bucură de campania asta. A fost o idee bună.

Domnul Caufield ridică din sprâncene.

– Mă bucur că ai început să gândești ca mine, Gabe. Eram sigur că vei remarca meritele acestei campanii imediat ce va începe.

Gabe încuviință, zâmbind la aerul atotștiutor al viitorului său socru. Acesta nu mai intră în birou, își continuă drumul pe culoar, făcându-i loc fiicei sale.

– Jillian, cum mai este durerea de cap? o întreabă el încercând să pară detașat. Din moment ce nu putuse să ia legătura cu ea tot weekendul, bănuia că în mod deliberat luase receptorul din furcă, pentru a-l face să-și facă probleme în privina ei.

– Mă simt mai bine acum, mulțumesc pentru întrebare. Ai avut un weekend plăcut?

Gabe încuviință, evitându-i privirea. Făcu un efort să nu-i spună că de fapt fusese unul minunat.

– M-am dus la ai mei duminică, era ziua surorii mele.

– Plictistor, ca de obicei?

Gabe ezită. Îl deranjează comentariul ei, dar realizează imediat că el îi permisesese să gândească astfel, de fapt așa obișnuise și el să considere reuniunile de familie.

– A fost chiar plăcut.

Jillian nu-i răspunse.

– Trebuie să plec acum spre camera de sunet și să aleg câștigătorii de astăzi.

– Bine, zise Jillian, ne vedem mai târziu.

El o urmări cum pleacă și i se păru că a citit dezamăgire în ochii ei.

– Ești gata să începem cea de a doua săptămână? întrebă Gabe, așezându-se lângă Celeste, care-l aștepta în cabină.

Celeste încuviință printr-un gest din cap.

Gabe alese câștigătorii zilei.

După un sfert de oră apăru Shelley.

– Dragilor, ați ales mesajul pentru soțul care se află în spital? întrebă ea vârându-și capul creț pe ușă.

Gabe încuviință.

– Cum ai ghicit, Shelley? Da, l-am ales desigur pe acela, nu suntem insensibili, reacționăm când ne impresionează ceva.

Shelley zâmbi.

– Am știut eu că ești un tip romantic, Gabe. Uite, ți-am adus prânzul.

Celeste îl privi. Părea mult mai relaxat acum, se gândi ea, comparat cu prima zi în care lucraseră împreună. Chiar și cu secretara fusese prietenos.

Mâncară repede sandvișurile, luară adresele câștigătorilor și se îndreptară spre camioneta Celestei.

Celeste ridică privirea spre cerul cam înnorat și cenușiu pentru a o face să creadă că vor avea parte de ploaie. Adusese niște ambalaje de plastic să protejeze florile și cutiile cu prăjituri, în caz de nevoie.

Gabe veni și el la mașină, urmărind cum Celeste pune la punct detaliile primei livrări. Apoi ea își puse centura de siguranță și numai după aceea se întoarse spre el.

Gabe se prefăcu ocupat cu planul de livrări și astfel Celeste avu răgazul să-l examineze. Ca de obicei, nu purta haină și cravată, cămașa îi era descheiată. Își trecu mâna prin părul de culoarea ciocolatei.

Celeste își aminti în clipa aceea visul ei, în care își înfipsese degetele în părul lui pentru a-l trage mai aproape de ea.

Gabe ridică privirea.

– Ar trebui să începem, mi se pare c-o să avem cam mult de mers astăzi.

Ea încuviință, și dădu drumul la motor. Se simțea foarte bine cu el alături... așa cum se simțise la fel de bine cu el și fetele lui Kay. Fusese mult prea bine...

Livrarea prăjiturilor se desfășurase bine, iar ultimul câștigător locuia undeva spre est, unde se afla comunitatea Pine Valley.

Cerul continua să pară amenințător, dar picăturile de ploaie nu se porniseră decât după ce făcuseră și ultima livrare, la un cuplu în vârstă care locuia pe o proprietate izolată.

Păreau să aibă în jur de șaptezeci de ani acei bătrânei, își spusese Celeste, dar se comportau ca doi îndrăgostiți. Mesajul fusese trimis de soț, era de fapt un poem pe care-l scrisese pentru soția sa, la prima aniversare a căsătoriei lor.

Erau versuri despre părul ei de aur, revărsat pe umeri, despre dragostea lui care nu va pieri niciodată; părea izvorât din inimă. De fapt, era ușor de văzut că acei doi bătrânei fuseseră sortiți unul celuilalt.

Gabe zâmbi când bătrânul îl întrebă cum se face că unele femei devin mai frumoase o dată cu trecerea timpului. Soția lui roși, ducându-și la gură o mână ridată.

Înapoi în camionetă, stropii de ploaie începură să cadă cu violență. Celeste opri brusc.

– Nu prea am încredere în ștergătoarele mele; toarnă cu găleata. Ne oprim pentru o cafea?

– Este minunat! exclamă Gabe.

Celeste continua să cerceteze drumul, părându-i-se că la venire văzuse o cafenea în zonă.

O detectă în cele din urmă și parcă în fața acesteia. Era o construcție în stil rustic, ridicată din bușteni, iar fumul se ridica dintr-un șemineu vechi. Locul arăta de parcă acolo ar fi fost dintotdeauna o cafenea.

Se așezară într-un colț și comandară două cafele. Gabe puse între ei pe masă două cutii cu fursecurile aduse de la mașină.

– Am cam luat în greutate săptămâna trecută datorită fursecurilor tale, zise el, înghițind două bucăți pe nerăsuflăte.

– Trebuie să te disciplinezi, atâta tot, zise Celeste, n-ai de ce să dai vina pe prăjituri.

Rămaseră în tăcere să-și soarbă cafelele, ascultând cum stropii de ploaie loveau geamul cafenelei. Celeste insistă să urmărească un strop care se detașase de celelalte, prelingându-se pe fereastră mai repede la început, pentru ca mai apoi să piară fără veste. Se întetise vântul, începură tunete frecvente, care se auzeau ca zgomotul făcut de un camion de mare tonaj, care trecea pe autostradă.

– Mă bucur c-ai văzut locul ăsta, îmi place aici, zise Gabe.

Celeste era de acord cu el. Și ei îi plăcuse și poate tocmai de aceea îl și reținuse. Îl privi pe Gabe zâmbindu-i:

– Nu pot să-mi iau gândul de la cântecul tău, zise ea.

– Și eu am fost surprins că mi l-am amintit. A trecut multă vreme de atunci. El îi evită apoi privirea uitându-se pe fereastră.

– Aș putea să-ți pun o întrebare personală?

Gabe încuviință, cu privirea asupra ploii care lovea în geam.

– N-ai vrut niciodată să te realizezi prin muzică? Să devii pianist, profesor de muzică sau compozitor?

Gabe ezită fiind nepregătit pentru un răspuns onest. Nici măcar nu se gândise să-și concretizeze cumva cunoștințele muzicale. Își aminti ce simțise când domnul Anderson îi spusese că are ureche muzicală și că ar trebui să exerseze, ba chiar se oferise să-i dea lecții.

Gabe renunță să mai urmărească stropii de ploaie și întâlnește privirea ei.

– Cred că am vrut să fac ceva mai serios, asta bănuiesc că fost. Când eram la colegiu, transmisiile radio mă fascinau, dar eu m-am păstrat în partea comercială a problemei.

– Și crezi că este de-ajuns?

Gabe clipește de câteva ori. Până acum, nu revenise niciodată asupra deciziilor sale. Acum începu să se gândească dintr-o dată la foarte multe lucruri.

– Dar tu, Celeste? Ce era cu acele costume în dulapul tău?

El observă cum figura ei de obicei destinsă își schimbă culoarea. Apoi păli, iar ceașca de cafea rămase undeva la jumătatea distanței spre gură. Ochii îi erau larg deschiși, buzele desfăcute.

– Ușile de la dulap erau deschise atunci când ne-am oprit acasă la tine, îi explică el. Ai avut o altă viață până acum? o întreabă el, curios să-i afle secretul.

Celeste duse ceașca de cafea la gură și luă o înghițitură.

– Am lucrat la Agenția Danielson. Eu și soțul meu am fost directori executivi.

– Asta explică faptul că te-ai descurcat atât de bine la ședința cu reprezentanții pentru vânzări. Toți cei care lucrau în radio cunoșteau prea bine reputația agenției Danielson. Iar el își aminti brusc despre unul dintre directorii executivi ai agenției care prin muncă asiduă o adusese pe culmile de astăzi. Așadar, Celeste care acum se ocupa de prăjituri, fusese director executiv.

– După moartea lui Wade, am început să mă gândesc dacă lumea afacerilor mai este o provocare pentru mine.

Gabe o invidie. Pentru el era o mare ușurare să fie sigur de ceva, se gândi el cu ochii atinți asupra ceștii de cafea. Totuși, nu-și putea explica de ce pătra Celeste acele costume în dulap. Poate că nu era prea sigură de felul în care se schimbase viața ei, totuși.

– Dar tu, Gabe Freeman? Ești sigur că asta vrei să faci?

Gabe simți că inima îi bate brusc mai tare, dovadă că ea atinsese un punct sensibil. Întrebarea ei era îndreptățită, dar de ce se simțea atât de amenințat? Și de ce i se păru viața fără sens, dintr-o dată? Uneori, ar fi vrut să n-o fi cunoscut pe Celeste. Pe ea și prăjiturile ei.

– Îmi pare rău, Gabe. Cine naiba sunt eu să-ți pun astfel de întrebări? Îmi cer scuze.

Gabe o privi, citindu-i regretul în ochi. Știu că ea ar fi vrut să poată retrage acele cuvinte, dar fuseseră vorbe pe care el voise să le audă.

– M-a sunat domnul Anderson, azi dimineată.

Celeste clipi de câteva ori.

– A vrut să ne mulțumească pentru flori și prăjituri și să-mi spună că scoate magazinul la vânzare, în caz că mă interesează.

– Și tu ce i-ai spus?

– Adevărul. Că mă voi gândi, dar cariera mea este cea care primează.

– Interesant, totuși...

– Mda, interesant...ar fi fost atât de ușor să întindă mâna peste masă, s-o atingă. Să stea aici la această masă toată seara, să comande cina, să vorbească despre viitor, dorințe și...

– Se pare că ploaia a mai stat, zise ea, ne putem relua drumul.

El oftă fără să vrea. Încuviință, apoi întinse mâna după nota de plată.

– Eu merg la baie, zise Celeste. Ne întâlnim la mașină, da?

– Da, zise el, urmărind-o cu privirea. Celeste era total schimbată. Purta o fustă scurtă, bej, dintr-un material care i se mula pe coapse. Mai purta un pulover cu guler de culoarea carapacei de broască țestoasă, din mohair. Cizmele scurte se asortau perfect cu ținuta.

Gabe clătină din cap uimit de schimbare.

O așteptă în fața cafenelei, cu sufletul la gură. Ploaia se oprise și aerul era proaspăt, înmiresmat, dar cam rece. Pine Valley era unul din puținele locuri din regiunea San Diego, în care aveau iarnă. Gabe își reaminti de cuplul acela de bătrâni care probabil, în zilele cu viscol sau ploaie, se ținea de mână toată ziua fără a ieși din casă, urmărind primii fulgi de nea. Nu putea decât să-i invidieze.

– Aerul este atât de proaspăt aici! exclamă Celeste. Se pare că va ninge, nu crezi?

Gabe încuviință și se îndreptară spre camioneta ei. Ploaia spălase praful orașului, iar aripile îngerilor de pe camioneta Celestei străluceau. Totul era atât de curat și de proaspăt!

Gabe se afla în biroul său, cu scaunul întors spre fereastră. Se trezi dintr-o dată, dornic să privească lumea mai mult, să evite mesajele vocale sau cele telefonice. Nici nu realizase până acum ce priveliște minunată se deschidea de la ferestrele biroului său.

– Gabe?

Vocea Celestei îl luă prin surprindere și se întoarse imediat, nemulțumit că fusese surprins privind pe fereastră.

– Ce s-a întâmplat?

– Cred că mi-am uitat blocnotesul aici. Nu l-ai văzut? Celeste intră în cameră, ajungând în fața biroului lui. Nu-mi găsesc numărul contului.

El o privi lung. Prezența ei însuflețise dintr-o dată biroul în care nu se mai simțea bine.

– Ce privești minunată! exclamă ea. La ce te uitați, Gabe? îl întrebă ea, curioasă.

– La nimic special, îi spuse el ridicându-se.

Încet, cu grijă, se aplecă spre ea, de parcă ar fi vrut să-i simtă căldura trupului. În această mișcare îi atinse ușor părul, în care străluceau lumini roșiatice. Știa că s-ar fi putut pierde în părul ei, că și-ar fi putut îngropa mâinile în el.

Încet, Celeste se întoarce cu fața spre el.

Gabe își simțea bătăile inimii. Ochii ei cenușii erau plini de întrebări nerostite. Gabe strânse din pumni pentru a-și înăbuși dorința de a o atinge, sau de a o trage spre el.

Deodată, observă o lumină ciudată în ochii ei și se întoarce la timp pentru a vedea că nu mai erau singuri. Venise Jillian.

Capitolul 12

– Nu pot face emisiune în după- amiaza asta, zise Gabe. Am de făcut livrările de Sf. Valentin...

– Tata te-a scutit de problema asta, zise Jillian fără a-l privi, continuând să cerceteze listele cu potențialii câștigători.

Gabe se uită la ea. În cele din urmă, Jillian ridică privirea spre el.

– Este vreo problemă? îl întrebă Jillian cu o voce neutră.

Gabe clătină din cap.

– Nu este. Numai că aş fi vrut să iau singur această decizie.

Jillian îi zâmbi cum putu mai dulce.

– Nu mi-am închipuit că o să te deranjeze. Căsuța ta vocală a fost plină de când ai început promoția, iar eu

n-am putut să-ți las nici un mesaj. Eu și tata am decis că este mai multă nevoie de tine aici la birou, decât să livrezi prăjituri cu acea camionetă penibilă.

Gabe înghiți de câteva ori pentru a scăpa de nodul din gât. Nu-și explica de cât timp se afla Jillian în pragul ușii de la biroul său, urmărindu-i pe el și pe Celeste. Poate se gândise că avea de gând s-o sărute...

Jillian aștepta răspunsul lui, bătând nervoasă cu degetele în birou.

Gabe se sprijini de birou, cu mâinile încleștate de marginea acestuia.

– Te simți bine, Jillian? o întrebă el.

Jillian se destinse.

– Destul de bine, dar m-am descurcat mai greu cu problemele de pe aici, de când ai fost ocupat cu livrările.

Gabe o aprobă. Poate ar fi trebuit să evite să mai petreacă atâta timp cu Celeste, se gândi el. Probabil ar fi fost mai bine pentru toti.

– Vrei să luăm masa împreună? o întrebă el.

– Am mâncat niște iaurt și mai trebuie să revăd niște situații înaintea ședinței de vânzări, spuse ea.

– Cum crezi că este mai bine, Jillian, îi spuse el, neștiind ce era mai bine să facă. Chiar și lui i se părea că propunerea sunase cam fals. Sperase doar ca Jillian să nu fi observat. Zâmbetul ei îi indică faptul că nu observase.

– Ne vedem mai târziu, Gabe.

Jillian începu să studieze rapoartele financiare pe care le avea în față, și nici nu observă că el ieșise deja din birou.

– Ei bine, văd c-ai venit mai devreme.

Celeste o văzu pe Kay în fața ușii de la bucătărie.

– Livrările de astăzi au mers mai repede ca de obicei, zise ea, scoțând două tăvi cu fursecuri din cuptor.

– Totul este bine? o întreabă Kay, puțin încruntată. S-a întâmplat ceva astăzi?

Celeste ridică privirea spre ea.

– De ce mă întrebi?

– N-am un motiv anume, dar ai venit mult prea devreme astăzi, și mi se pare că ești un pic supărată sau poate doar dezamăgită.

Celeste oftă. Se simțea un pic frustrată, dar nu se putea spune că era supărată. Scutură din cap, își scoase mânușile pe care le folosea la cuptor și se așază pe un scaun în fața cuptorului.

Kay își făcu o cafea, în așteptarea unei explicații.

– Nu l-au mai lăsat pe Gabe să facă livrările cu mine pentru mesajele de Sf. Valentin, îi explică Celeste cu blândețe.

- Nu l-au mai lăsat, spui?
- Cred c-a fost logodnica lui la mijloc, deși mi s-a spus c-a fost decizia domnului Caufield.
- Tatăl ei, marele șef?
- Celeste încuviință.
- De ce ar face Jillian sau cum o cheamă, acest lucru?
- Celeste ezită. Și ea își pusese această întrebare toată ziua, dar nu găsisese răspunsul satisfăcător.
- Nu sunt sigură... ne-a văzut....
- V-a văzut... cum? întrebă Kay.
- N-a fost nimic, de fapt. Celeste simți cum roșește. Ne... priveam... eram în fața ferestrei de la biroul său...
- Și tu crezi că a avut impresia că era mai mult?
- Celeste încuviință.
- Da, nu văd alt motiv.
- Nu crezi c-ar trebui să discuți cu ea pe tema asta?
- Nu, cred că oricum este mai bine așa.
- De ce spui asta, Celeste?
- Consider că eu și Gabe ne bucuram cam mult de orele pe care le puteam petrece împreună și probabil este mai bine să ne oprim aici.
- Și de ce-ți pare atât de rău?
- Celeste lăsa mâinile să-i cadă în poală.
- Îmi vor lipsi discuțiile cu el.
- Numai atât?
- Celeste ridică privirea.

– Cred că m-am obișnuit să fiu în preajma lui.
– Cunoscut sentimentul, zise Kay oftând. Jack are gripă și nu poate pleca de acasă, să vină la mine, pentru ca fetele să nu ia microbul.

– Iar tu îi simți lipsa, deja...

Kay începu să râdă.

– Nu este grozav? Îmi lipsește și sunt fericită, ți se pare cumva că mi-am pierdut mințile?

– Puțin, zise Celeste, dar la modul bun.

– Așadar, spune-mi, care au fost câștigătorii de astăzi?

– Un dentist, niște funcționari și o educatoare.

– Da, am auzit, grădinița aceea cu orar special, de muzică, parcă?

Celeste încuviință.

– Copiii sunt foarte drăguți, iar educatoarea minunată. M-au făcut fericită. Dar nu mi-ai spus cum a decurs duminica seara cu Jack!

Kay se luminează de un zâmbet.

– Eram amândoi nervoși la început așa că am vorbit foarte mult. Ai avut dreptate, și Jack era la fel de îngrijorat ca și mine.

– Dar lucrurile au mers bine, nu?

Kay aprobă din cap.

– Mai mult decât bine. Kurt era mai mereu beat sau....cred că am făcut pentru prima oară sex cu un bărbat treaz!

– Mă bucur pentru tine, zise Celeste. De fapt, pentru amândoi.

– Spune că vrea să ne căsătorim, continuă Kay.

Celeste sări în picioare prinzându-și prietena în brațe, apoi se opri brusc.

– Așteaptă! Tu ce i-ai spus?

– Că mai trebuie să mă gândesc, să discut cu fetele...

Kay oftă.

– Ele îl adoră deja...

– Urmează-ți inima, draga mea, o sfătuiește Celeste, îmbrățișând-o cu dragoste ca pe o soră, căci de fapt asta îi fusese Kay în ultimul timp.

– Bine ai venit, Celeste! o întâmpină Shelley. Vin imediat la tine, doar să-mi las telefonul pe robot.

Shelley fusese chiar fericită când Celeste o rugase s-o ajute cu alegerea mesajelor și întrucât acestea erau atât de înduioșătoare, era bine să mai audă părerea cuiva.

Era ultima zi în care trebuia să aleagă câștigătorii liniei de mesaje de Sf Valentin. Nici nu mai intrase în biroul lui Gabe, deși îi ascultase emisiunea de dimineată, în timp ce-și cocea prăjiturile.

Se așează în fața consolei și zâmbi amar. Se obișnuise să lucreze în acest post de radio și știa că-i va simți lipsa.

– Nici nu-mi vine că cred c-au trecut două săptămâni de atunci, zise Shelley, atâția oameni au sunat! Cred că în San Diego domnește dragostea.

– Ești gata? o întrebă Celeste. Cu toată părerea de rău că se sfârșea campania abia aștepta să-și reia cursul obișnuit al vieții. Și se simțea obosită. Nu dormise prea bine toată săptămâna, somnul venind abia spre dimineață, când suna ceasul.

E ultima zi, nu?

Celeste ridică privirea spre a o vedea pe Jillian stând înțepată ca de obicei în cadrul ușii. Își dresе glasul înainte de a-i răspunde.

– Shelley și cu mine ne miram ce repede a trecut săptămâna!

– Așa este când trăiești cu intensitate! Apropo, am extins campania, adăugând o călătorie în Hawaii, pe care am obținut-o de la un sponsor. Încercăm să creăm o linie de mesaje de dragoste a postului KGLD pe coastă...

– Am auzit anunțul azi dimineață, zise Celeste.

– Vom mai adăuga ceva la contractul cu Celestial Cookies; va fi un buchet și o cutie cu prăjituri care va fi câștigată lunar... sper că nu te deranjează...

Celeste luă contractul de la Jillian și-l citi.

– Mi se pare bine înțocmit și-l voi semna chiar acum.

Jillian îi întinse pixul.

– Iar eu voi scrie cecul pe care-l vor expedia mâine. A fost o plăcere să facem afaceri cu tine Celeste, îi spuse ea întinzându-i o mână rece. Apoi, Jillian ieși din încăpere.

Shelley se strâmbă în urma ei.

– Regina de gheață, comentă ea...

– Ce-ai spus, Shelley? întrebă Celeste.

– Vorbeam despre fiica lui Caufield; i se spune Regina de gheață. Nici nu-l merită pe Gabe.

Celeste o privi lung.

– Asta nu este problema noastră.

– Poate, dar dacă eu să zicem că știu că-l și înșală?

Celeste o privi lung, încruntându-se.

– Ești sigură?

– N-am spus nimic nimănui până acum și ardeam de nerăbdare să mă destăinui cuiva. Cred că tu ești persoana cea mai demnă de încredere pe care o cunosc, Celeste. Tipul cel nou de aici, Keith este prea apropiat de Jillian. Vineri seara au plecat împreună.

– Ce vrei să spui, mai exact?

– Nu știu sigur unde s-au dus, dar el avea acea privire...

– Ce privire? întrebă Celeste, uimită.

– De învingător, n-o știi? Nu știu dacă s-a întâmplat ce aștepta el, dar ieri când a fost introdusă în concurs excursia în Hawaii, Regina de gheață l-a sărutat.

- În semn de mulțumire, probabil.
- Nu mi s-a părut așa. Și tocmai asta mă deranjează. Gabe este un tip de treabă și ea se presupune că se va căsători cu el... în vară... asta pentru a-i face pe plac tatălui ei...
- Shelley, de unde știi?
- Dar toată lumea știe! Tatăl ei vrea ca ea să se mărite, să se așeze la casa ei, iar Gabe i s-a părut cel potrivit.
- Celeste trase aer în piept, simțind că se sufocă.
- Shelley, nu contează ce cred eu...
- Dar crezi că este normal să se sărute cu altul când știe că este logodită cu un bărbat ca Gabe și că se va mărita cu el? Eu nu cred că este bine, dar mă tem să-i spun lui Gabe.
- Celeste își dori din toată inima să nu fi purtat acest dialog. Inima îi bătea cumplit de tare și nu se simțea în largul ei.
- Celeste, Gabe te place. Nu vrei să-i spui tu? El merită să știe ce i se coace...
- Celeste se simțea cumplit.
- Te rog, Celeste, spune da. Este bine ca el să știe.
- Celeste oftă. Avea deja remușcări.

- Bună, Gabe. Celeste se afla în cadrul ușii lui Gabe, cu mâinile la spate, conștientă că făcea o greșeală.

– Celeste! exclamă el. Cum au mers livrările?

Când se opri se în dreptul ușii de la biroul lui Gabe, acesta stătea cu fața spre fereastră pierdut în gânduri. Celestei nu-i plăcea să-l deranjeze, dar știa că dacă nu-i va spune acum adevărul, n-o mai face vreodată.

– Aș putea vorbi cu tine despre ceva care te interesează? îl întreabă ea închizând ușa.

Gabe încuviință și se întoarse cu fața spre birou. Părea foarte îngândurat dar și surprins.

– Este ceva grav? întreabă el.

– Shelley m-a rugat să-ți transmit ceva, pentru că ea n-o poate face.

– Bine.

Celeste începu să-și caute cuvintele potrivite. O voce interioară continua să-i șoptească să abandoneze destăinuirea, să renunțe.

– Nu iei loc? o întreabă Gabe.

– Nu, mulțumesc, nu va dura prea mult.

Gabe se sprijini cu coatele de birou, privind-o atent.

Celeste își dresă glasul, apoi trase aer în piept.

– Shelley mi-a spus ca văzut-o pe Jillian cu un oarcare Keith, plecând împreună vineri seară apoi sărutându-se de mai multe ori, după ce s-a anunțat introducerea excursiei în Hawaii.

Celeste rosti aceste vorbe ca o mitralieră, apoi se făcu tăcere. Gabe îi evită privirea. În cele din urmă, se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

– Keith este un tip nonconformist, Celeste, așa sunt toți cei din meseria lui. Trebuie să fie foarte joviali și să lase să se vadă asta.

Celeste clipi des, încercând să înțeleagă spusele lui Gabe. Chiar nu-i păsa?

– Așadar, tu nu crezi c-ar exista vreo problemă?

– Dintr-un singur motiv: bârfa de la birou este ceva obișnuit, mai ales în domeniul nostru...

– Insist să-mi spui că nu crezi vorbele lui Shelley.

– Nu cred că este problema ei și mai ales a ta, Celeste.

Celeste trase aer în piept pentru că avu brusc senzația de sufocare. Poate că fusese mai bine că avusese ocazia să cunoască și această față a lui Gabe. Îi era clar acum c-o merita pe Regina de gheață.

– Shelley a vrut doar să fie de ajutor.

– A vrut, de fapt, să bârfească. Oricum, informația în sine nu înseamnă nimic.

– Bine, asta am avut de spus. Celeste se îndreptă spre ușă și prinse mânerul cu mâna tremurând.

– Mulțumesc, Celeste, zise Gabe, iar ea ieși repede pentru a nu-i fi auzite bătaile inimii.

Gabe rămase câteva clipe în dreptul ferestrei, urmărind-o pe Celeste care se îndrepta spre camioneta ei,

cu fusta de culoarea freziei mulată de picioare. Bluza în căzuse pe un umăr când se aplecase să deschidă portiera mașinii.

Probabil va pleca imediat se gândi el, iar drumurile lor nu se vor mai intersecta. Celeste porni în marșarier și ieși din parcare, dar înainte de a pleca se mai opri o dată ridicând privirea spre geamul lui. Lui Gabe i se păru un moment lung. Simți că privirile li se întâlnesc, știind că ea îl putea vedea. Celeste zâmbi trist, ridică mâna în semn de bun rămas, apoi se întoarse.

Gabe răspunse mesajului ei. Ce naiba o făcea pe femeia asta irezistibilă? Și el era logodit cu o femeie frumoasă, o femeie care-l înțelegea și știa ce-și dorește. Sau cel puțin așa i se păruse până când el începuse să compare discuțiile avute cu Celeste, cu cele pe specificul serviciului avute cu Jillian. Nu putea face comparație, se gândi el. Cele două femei vorbeau limbi diferite.

Gabe părăsi locul de la fereastră și se așeză pe scaun. Rămase cu privirea ațintită asupra indicatorului de mesaje, care clipea mereu semn că munca lui dădea roade. Îi plăcea munca de aici. Îi plăcea și viața pe care o ducea. O plăcea și pe Jillian.

Făcuse o alegere bună și era conștient de asta. Strânse din pumni. Crezuse fiecare cuvânt pe care i-l spusese Celestei. Bârfa de la birou era ceva obișnuit și nu numai

atât, dar unii amplificau lucrurile conferindu-le dimensiuni pe care acestea nu le aveau. Observase desigur, că lui Keith îi străluceau ochii la vederea lui Jillian, și-și spusese că era normal pentru un angajat nou să vrea s-o impresioneze pe fiica șefului.

Iar Keith avea niște calități profesionale pe care Jillian le aprecia. Chiar ea îi spusese că acest Keith era o achiziție bună pentru postul de radio. Mai observase că Jillian i se adresa pe un ton mai plăcut lui Keith, dar asta nu însemna că era interesată de o relație cu el. Poate că voia doar să-l impulsioneze să muncească mai bine, să vândă mai mult.

Ridică receptorul și formă interiorul lui Jillian.

– Jillian Caufield, auzi imediat.

– Bună, eu sunt...

– O, Gabe... bună...

– Mai rămâne valabilă invitația la cină, la Andrews?

– Sigur că da!

Gabe își dresă glasul.

– Atunci, vom discuta despre invitații și vom lua decizia finală în privința firmei care ne va pregăti nunta.

– Iar eu speram că vom petrece o seară plăcută în doi. Te îmbraci elegant?

– Desigur... vin să te iau la șapte. După ce puse receptorul în furcă, Gabe avu un sentiment ciudat, mai mult o strângere de inimă.

Nici nu apucă să sune la ușa lui Jillian că aceasta îi și deschise. Vorbind la mobil, ea îi făcu semn să intre și să se servească din vinul roșu de pe masă, apoi se îndreptă spre biroul ei.

Gabe se așează și luă câteva înghițituri de vin. Jillian intrase de curând într-un club al băutorilor de vin, obsedată fiind să găsească un merlot care să-i placă. Lui i se părea că toate aveau cam același gust, dar el învățase să nu facă proteste când o vedea turnând în chiuvetă soiurile inferioare de vinuri.

Jillian termină de vorbit și se îndreptă spre el cu un șal de catifea negru pe mână.

– Vrei să mă ajuti, te rog?

Gabe se ridică și-i așează șalul pe umeri. Jillian purta o rochie neagră simplă de mătase, care era probabil creată de un designer de renume și avea și un preț corespunzător.

Jillian nu purta decât rochii de firmă, plăcându-i să atragă privirile ori de câte ori intra într-un local. Părul blond îi era strâns într-un coc la spate și probabil scăldat în fixativ. Gabe își spuse că n-o văzuse niciodată cu părul liber. De aceea, întinse mâna spre ea.

– Nu te-am văzut niciodată cu părul liber, zise el.
– Nu-l pot purta liber mai ales la birou, zise ea, atingându-și părul de parcă ar fi vrut să netezească o suviță imaginară care se detașase de celelalte. Jillian îi îndreptă cravata, spunându-i: mă duc să-mi iau poșeta și plecăm.

Gabe o urmări cum se îndreaptă spre dormitor. Jillian avea un apartament mai spațios ca al lui, decorat cu cele mai bune materiale, în culori superbe. Sofaua și fotoliile erau bej, covorul aproape alb. Nimic nu era nepotrivit în acest loc.

Își termină vinul și duse paharul la bucatărie. Simți cum trupul îi este cuprins de o căldură plăcută.

– Gabe?

– Vin imediat. Oftă și încercă să-și miște de câteva ori capul pentru a scăpa de durerea de ceafă care-l chinuia de câțeva vreme. Se gândi că va petrece o seară plăcută. Mâncarea va fi bună, se va face conversație inteligentă, vor sta la cea mai bună masă, se vor întâlni cu oameni de vază din San Diego. Jillian va străluci, ca de obicei.

Fără să știe de ce, își slăbi puțin cravata, simțindu-se încorsetat. Trase aer în piept, amintindu-și că va trebui să discute cu Jillian ce aflase despre ea de la Shelley. Știa că are nevoie de adevăr.

Capitolul 13

Aflat în restaurant, Gabe observă cum un avion trece atât de jos la mică distanță încât vedea chiar și cabina pilotului. Restaurantul se afla la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din San Diego și era locul preferat de întâlnire al celebrităților, politicienilor și turiștilor cu dare de mână. Privind în jur văzu că lumea era extrem de elegantă și zâmbitoare.

Când intraseră Gabe și Jillian, fuseseră imediat conduși spre masa rezervată. Chiar și de la distanță, Gabe recunoscuse stele de cinema, personalități din televiziune, din lumea sportului. Duse mâna la cravată.

Când Jillian se duse după masă să-și îmbospăteze machiajul fu salutăată de multe persoane cărora le zâmbi afabil, primind probabil complimente pentru rochia frumoasă și elegantă pe care o purta.

Gabe se uită la ceas, moment în care li se aduse cafeaua. Jillian se întoarse.

– Au adus de mult cafeaua?

– Nu, îi răspunse el.

– A fost o seară foarte frumoasă, nu crezi?

Gabe încuviință. Dintr-o dată, i se păru greu să-și amintească momentele plăcute ale serii. Singurul lucru ciudat fu faptul că Jillian, spre deosebire de alte dăți, comandase un fel de mâncare și nu doar salată. Iar în seara asta era mai veselă ca de obicei, vorbea mult despre orice altceva în afară de planurile de nuntă, care crezuse el, vor ocupa toată seara.

Terminară cafeaua în tăcere, iar Gabe știa că era momentul să deschidă o discuție dificilă despre Keith și comentariile lui Shelley.

– Mergem? întrebă Jillian.

Ea porni înainte, iar Gabe îi mai studie o dată profilul; bărbia puternică, autoritară, nasul drept. Comandară un taxi, iar când acesta sosi, Gabe îi deschise portiera.

– Vrei să facem o plimbare? întrebă el.

– Da, ar fi plăcut.

Gabe îi ceru șoferului s-o ia spre plajă. Nici unul nu mai scoase o vorbă, iar el începu să-și facă planuri cum să abordeze subiectul. Așadar ție, Jillian, a început să-ți placă să săruți toți noii agenți de vânzări? Apoi, încercând să

repete vorbe, fu dezamăgit și dădu ochii peste cap. Poate era mai bine să-i spună doar: trebuie să știu adevărul despre tine și Keith.

– L-ai văzut pe domnul Simpson? întrebă Jillian.

– Poftim? zise Gabe, luat prin surprindere.

– Proprietarul agenției de turism, care a donat excursia în Hawaii.

Gabe scutură din cap.

– Nu, nu l-am văzut.

Jillian deschise aparatul de radio și muzica lui Sinatra se făcu auzită. Gabe se concentrează asupra traficului, urmărind cum șoferul reușea să prindă toate stopurile pe verde. Apoi opri într-o parcare unde Gabe nu mai fusese de când era copil. Muzica postului lor de radio a liniei Îndrăgostiților se auzi dintr-o dată, apoi vocea lui Celeste, care spunea: dragostea plutește în aer... nu-mi spune că nu te gândești la nimeni special, Gabe Freeman, toată lumea este îndrăgostită în sezonul acesta...

Gabe închise aparatul de radio cu un gest violent. Era o nebunie să reacționeze astfel la vocea unei femei!

– Nu pot face asta, o auzi pe Jillian.

– Poftim?

– Nu pot face asta, repetă ea.

Gabe își ținu respirația.

– Jillian, ce tot spui? Vrei să te duc acasă?

Ea își întoarse privirea spre geamul mașinii; trecură secunde, iar ea continua să tacă. Privind-o din profil, Gabe observă o lacrimă care i se scurgea încet pe obraz.

– Ce se întâmplă, Jillian? murmură el luându-i palma în mâinile sale. Mâna ei era moale și rece. Ea nu-l privi. Jillian își șterse lacrima, apoi trase aer în piept.

– Nu mă pot mărita cu tine.

Gabe fu cuprins de panică. Auzise corect?

– Nu spui nimic? Mă lași pe mine să vorbesc?

Gabe se sprijini de spătarul scaunului, cu privirea ațintită asupra ei.

– Ai auzit bârfele despre Keith și mine...Este doar un copil... am cinat împreună vineri seară. Mi s-a părut interesant să ies cu cineva mai puțin cunoscut mie. El a cutreierat lumea și mi-a făcut plăcere să-i ascult povestirile despre diferite locuri... Nu s-a întâmplat nimic între noi... ceea ce s-a întâmplat însă cu adevărat a fost că s-a petrecut o ciudățenie. Nu mai sunt sigură de mine, de dragostea noastră.

– Ce vrei să spui? o întrebă el.

– Până acum când mă gândeam la felul în care va decurge viața noastră, eram foarte sigură pe mine și viitorul nostru, iar acum simt c-am gustat din ceva diferit, care mi-a plăcut și la care m-aș întoarce.

– Keith?

Jillian își mușcă buzele înainte de a-i răspunde.

– Te-am văzut ajungând-o din urmă pe Celeste și am realizat că nu eram defel geloasă. M-am gândit mult și am ajuns la concluzia că n-am fost cinstită nici cu mine, nici cu tine. Tata are dreptate; tu ești o partidă pentru mine și el vrea să mă știe asigurată.

– Te iubește mult.

– Știu, dar nu m-a învățat nimic despre dragoste, zise ea, iar lacrimile începură să-i curgă din nou.

Gabe îi întinse o batistă.

– Ceea ce voiam să spun este că vreau să simt atracția pe care o observ când o privești pe Celeste.

– Eu nu...

– Știu, știu nu poți controla asta. Și tocmai asta este ce ne dorim toți...

Gabe închise ochii. Nu crezuse că lipsa de pasiune se poate vedea cu ochiul liber.

– La început, am crezut că toate mesajele de Valentine erau prostești. Acum nu mai sunt sigur. Ce vrei, așadar, să faci?

Jillian se întoarce spre el.

– Vreau să știi că țin mult la tine și că trebuie să-ți urmezi inima. Iar eu mă voi descurca bine....

Gabe observă că Jillian era dintr-o dată foarte relaxată. Nu găsea cuvintele potrivite pentru a-i răspunde.

– O să râzi dac-o să-ți spun că vreau să rămânem prieteni?

- Sună un pic ciudat, dar totuși... am putea fi prieteni.
- Știu că seara asta nu este așa cum ți-ai dorit...
- Ce-ai făcut cu invitațiile și celelalte pregătiri?
- Le-am anulat, mai am să-i spun tatei...
- Spune-i așa cum mi-ai spus și mie, vei fi uimită că te va înțelege.

O urmări pe Jillian care intră în clădirea în care se afla apartamentul ei. Pășea ușor, părea a nu avea griji. Gabe spera ca ea să simtă că i se luase o mare greutate de pe suflet. Înainte de a deschide ușa Jillian se întoarse spre el, zâmbi și-i trimise un sărut. Era un zâmbet diferit.

Cu mâinile pe volanul mașinii, Gabe așteptă câteva momente cu un sentiment de neliniște. Trebuia să se simtă foarte obosit, dar simțea că putea să înceapă o nouă zi fără să fi închis un ochi. Era, contrar așteptărilor, plin de energie.

Parcă mașina și se întoarse la postul de radio. Acolo se simțea folositor. Avea o mulțime de lucrări de rezolvat, foarte multe mesaje. Avea sentimentul reconfortant de deja trăit. Era ca altădată, când lucrurile nu erau atât de complicate. Porni pe coridor, oprindu-se o clipă să-l salute pe DJ-ul de la emisiunea de noapte.

Lucră cu mult spor vreo oră, până când sună interfonul.

- Salut, Gabe!
- Ce faci, Greg? Se pare că ai o noapte destul de bună.
- Îți pare rău după schimbul în care obișnuiai să lucrezi, nu?

– Nici vorbă. Am avut o insomnie, așa că am decis să-mi pun ordine în treburile restante.

– Renunți cu greu la vechile obiceiuri... Gabe, dacă tot ești aici, nu vrei să trecem peste spoturile publicitare noi de la Linia Îndrăgostiților?

– Sigur că da. Vin imediat.

Gabe localizează casetele imediat, le scoase de pe raft și le duse în camera de sunet. Constată cu uimire că erau cele pe care le înregistrase cu Celeste la începutul campaniei. Vocea ei plăcută îl făcu să se înfioare.

– Ce este cu acest sentiment plăcut numit dragoste? zisese ea pe atunci, dar observând privirea lui, se corectase imediat; îmi cer scuze, Gabe. Râsul ei fusese contagios și Brent fusese primul care i se alăturase.

– Crezi c-o să poți face înregistrarea? o întrebase Gabe, destul de iritat.

– Încerc, Gabe, crede-mă.

Brent îi sărise în ajutor.

– Nu vrei să repeți mai întâi, Celeste?

– Nu, începem acum la modul cel mai serios, zisese ea, dregându-și glasul. Ce este dragostea? începu ea. De câte feluri este?

– Sper că nu vrei să le enumăr acum, sări Gabe.

– Nu, doar să-mi dai un exemplu!

Era rândul lui Gabe.

– Vă întrebați cum va fi Sf. Valentin anul acesta? Dacă vreți să fie special căutați să faceți ceva deosebit. Încercați

să spuneiți orașului San Diego ce simțiți pentru persoana iubită. Sunați la Linia Îndrăgostiților de la KGLD, spuneți ce simțiți pentru cel pe care-l iubiți.

Se făcu o pauză apoi interveni Brent.

— Ai fost bun, Freeman! Ton plăcut, emoții, ca și cum ai crede în ce-ai spus.

Gabe opri derularea casetei. Rememoră ziua în care o cunoscuse pe Celeste, cu fusta ei făcută din cravate, cu multele brățări care-i zornăiau pe mâini, încât fusese nevoit să oprească înregistrarea. Fusese interesant...împreună, reușiseră să-i facă pe mulți locuitori din San Diego să pună mâna pe receptor și să sune. Fusese cea mai bună campanie făcută de postul de radio. Se simți dintr-o dată obosit și se întinse pe canapeaua din birou, cu râsul cristalin al Celestei în minte.

Celeste dădu plapuma la o parte. Fusese o noapte destul de caldă, briza dinspre ocean abia simțindu-se.

— Mi se pare ridicol, zise ea cu voce tare, deși era noapte încă. Mai bine mă scol și fac un lucru folositor, decât să lenevesc fără să mai închid un ochi.

Aprinse lampa de pe noptieră și se uită la ceas. Reușise să doarmă vreo două ore. Peste vreo oră va răsări și soarele; nu era o problemă pentru ea să înceapă ziua atât de devreme.

Făcu duș, îmbrăcă o rochie de bumbac și se duse la bucătărie. Își simți dintr-o dată picioarele înghețate. Intenționa să mai studieze rețeta cu untul de arahide, înainte de a o adăuga pe lista produselor pe care le putea oferi.

După ce bău o cafea își desfășură pe masă bolurile, tăvile, unitățile de măsură, apoi se opri pentru că i se păru că aude un zgomot. Tiger își făcuse apariția pe marginea ferestrei.

– Dacă ar auzi careva ce mieunat sfâșietor ai, ar crede că n-ai mai mâncat de mult...

Se aplecă, scărpină motanul pe cap, care începu să toarcă automat.

– Vino, leneșule, să-ți dau de mâncare...

După ce-i puse mâncarea în bol, Celeste bău și a doua ceașcă de cafea și se așeză pe bancheta din fața bucătăriei. Cerul era limpede și curat, fără nici un nor.

– Va fi o altă zi foarte caldă, Tiger, zise ea; ar trebui să încep coacerea prăjiturilor mai devreme.

Dar motanul se repezi spre poartă mieunând.

– Ce este, Tiger? Avem musafiri? La ora asta?

În fața casei, văzu mașina lui Gabe. Acesta se rezemase de ea, cu brațele încrucișate și o privea.

Capitolul 14

Celeste îl văzu pe Tiger sărind gardul, fugind spre Gabe, apoi frecându-se de picioarele acestuia. Gabe termină prin a lua în brațe motanul. Era îmbrăcat cu o cămașă albă cu mânecile suflecate, o pereche de pantaloni negri și părea foarte relaxat. Dar ce căuta la ea acasă, la prima oră a dimineții?

– Erai în trecere prin zonă? îl întreabă Celeste.

– Este un fel de a spune, am avut o noapte destul de grea.

– Vrei să bei o cafea? se oferă Celeste.

Gabe îi zâmbi, iar ea înțelese că era tocmai ce-și dorea la această oră din zi.

– Și prăjituri nu-mi oferi? o întreabă el.

Celeste îl invită înăuntru.

– Sigur că da. Am întotdeauna prăjituri în casă.

Tiger sări din brațele lui Gabe pentru a-și relua locul preferat pe fotoliul din grădină, iar Gabe o urmă pe Celeste. De cum intră în casă fu asaltat de aroma prăjiturilor. Celeste îi oferă o cană cu cafea, apreciind numai ea știind cum că avea nevoie de mai multă cafea ca de obicei, iar el începu să se simtă foarte bine, ciudat de bine în casa aceasta.

Celeste se spală pe mâini, luă un șorț.

– Te deranjează dacă lucrez în timp ce vorbim? Am încălzit deja ambele cuptoare și înainte ca soarele să capete prea multă putere trebuie să termin prăjiturile pentru că va fi o altă zi toridă.

– Nici o problemă. Te pot ajuta cu ceva? se oferă Gabe, care privea uimit la cantitățile de ingrediente adunate pe masă.

– Nu vrei să te speli mai întâi? zise Celeste.

Gabe porni spre baie. Trecând prin dormitor văzu că ușile dulapului erau ca de obicei deschise dar acum nu mai existau acele costume care-i stârniseră curiozitatea data trecută.

Celeste se sprijinea de masă, cu inima bătându-i puternic. Cum putea acest Gabe să arate atât de bine la prima oră?

Trase aer în piept, se mai uită o dată prin bucătărie, după unele ingrediente.

– Cu ce să te ajut? se oferi Gabe.

Ea îi întinse un bol în care se afla o lingură de lemn.

– Să amesteci conținutul cu mare grijă. Apoi să încorporezi astea, adăugă ea întinzându-i punga cu mirodenii. Ar fi mai bine dacă n-ai face mișcări atât de ample, mai spuse ea, arătându-i cum era mai bine să amestece făina cu ouăle.

– Am priceput, zise Gabe, imitând-o perfect.

– Gata, te poți opri, zise Celeste, nu trebuie să le amesteci prea bine. Privindu-l nu putea să nu se întrebe ce simțea acest bărbat atât de atrăgător? Și ce naiba căuta în bucătăria ei plină de praf de scortişoară și făină?

Continuă să muncească în tăcere, iar când terminară, Celeste puse fursecurile în cuptor. După câțva timp ea scoase cele două tăvi din cuptor și-i oferi câteva prăjituri lui Gabe.

– Sunt două loturi diferite, te rog să-mi spui care sunt mai bune.

– Mda, va fi o sarcină grea, dar trebuie s-o faci unul din noi, așa că mă voi sacrifica eu.

Celeste îl urmări cum mușcă dintr-un fursec închizând ochii de parcă ar fi vrut să se concentreze asupra gustului. Începuse să-i crească barba. După ce înghiți, întinse mâna, continuând să țină ochii închiși:

– Și acum, celălalt, te rog.

Celeste alege un fursec din altă tavă, pe care Gabe îl înghiți imediat.

Apoi deschise ochii și se uită la farfuriile cu fursecuri.

– Par identice dar diferă, cea de a doua a avut mai mult unt, cred.

– Da, unt de arahide. Sunt impresionată, domnule Freeman, de felul în care v-ați descurcat cu degustarea.

Gabe zâmbi.

– Cred că ar trebui să mai iau unul ca să mă asigur de verdictul dat.

– Ești pregătit sufletește pentru un nou lot? îl întreabă Celeste. Ar fi bine totuși să-ți pui un șorț, zise ea întinzându-i unul, și s-au umplut pantalonii de făină. Ea se ridică pe vârfuri pentru a-i prinde șorțul după gât, mișcare în timpul căreia veni mult prea aproape de el, simțind că nu era bine ce făcea. Simți mâinile lui cuprinzând-o, apoi Gabe o strânse la piept. Închise ochii și încercă să se depărteze de el.

– Celeste? murmură el.

Ea nu-și mai putea controla vocea. Trase aer în piept știind că acest moment atât de plăcut ar lua imediat sfârșit dacă ar vorbi.

– Celeste, nu-ți mai pot ascunde ce simt pentru tine. Am încercat din greu s-o fac, dar Jillian mi-a spus că ar fi inutil. Am anulat nunta.

Celeste deschise ochii. Nunta nu mai avea loc? Îl privi, pierzându-se în ochii lui de culoarea ciocolatei.

– Celeste, m-ai auzit? repetă Gabe.

Ea încuviință cu un gest al capului, observând cum Gabe se apropia tot mai mult de ea pentru a o săruta.

– Celeste, vrei să mă opresc? murmură el.

Celeste ridică mâinile, prinzându-l după umeri pentru a-l trage mai aproape de ea. Se simțea atât de bine la pieptul acestui bărbat! Rămaseră astfel îmbrățișați o vreme. Apoi, se despărțiră cu regret.

– Aș vrea să te sărut, Celeste, șopti Gabe.

Ea ridică încet capul, iar Gabe o sărută cu multă dragoste, cu atenție, ca pe o floare. Ea se bucură de fiecare clipă a acestui sărut. Începură să-i tremure genunchii, simțind că era pierdută, că nu mai avea situația sub control, că tot trupul îi era cuprins de flăcări.

– Așteaptă... Gabe... cuptoarele...

Gabe o duse în brațe până în apropierea cuptoarelor pe care ea le închise. Apoi își îngropă fața la pieptul lui.

– Nu sunt prea grea...?

– Nu mă face să vorbesc acum despre femei și greutățile lor...

Celeste se ghemui la pieptul lui, iar Gabe o duse în dormitor, așezând-o încet pe pat.

– Vino aici, murmură ea, cu ochii întredeschiși.

Gabe o sărută pasional, iar ea fără să știe de ce simțea nevoia să-l simtă tot mai aproape. Își îngropă mâinile în părul lui, în timp ce Gabe continua s-o sărute.

Îi acoperi fața și gâtul cu sărutări.

– Ești atât de frumoasă, murmură el.

– Gabe, șopti ea.

Trupurile lor își găsiră ritmul dorit, iar Gabe îi repetă numele la nesfârșit...

Celeste nu mai putea raționa, era fericită, împlinită. Cu toate acestea, un gând anume nu-i dădea pace. Dar Gabe continua să-i acopere gura cu sărutări.

Ea renunță pe moment la gândul care-i putea tulbura clipele de fericire. Simțind că ea voia să-i spună ceva, Gabe o opri:

– Vom vorbi mai târziu, Celeste...

Ea oftă, fericită.

Mai târziu, în aceeași zi, Kay intră în camera de zi unde Celeste zăcea pe canapea cu un bol de popcorn în față.

– Vreau să-mi spui de ce a stat mașina lui Gabe în fața casei tale, azi dimineață. Trebuie să afli că abia le-am oprit pe fete să nu plece spre tine, căci le-ai promis fursecuri cu afine.

- O, am uitat cu desăvârșire...
- Nu-i nimic. Jack s-a simțit mai bine, așa că ne-am întâlnit la Mac Donalds. Ție cum îți merge, Celeste?
- Nu grozav.
- Mi-am închipuit că nu-ți merge prea bine; altfel n-ai fi stat aici mâncând popcorn. Știu că faci asta doar când ai probleme. Îți mai amintești câte boluri mâncam când te-ai mutat aici și erai supărată de moartea soțului tău?
- Am nevoie de ajutor, Kay.
- Nu vrei să-mi spui totuși despre ce este vorba? Gabe a dormit la tine azi noapte?
- Celeste o privi cu ochii mari.
- A venit foarte devreme de dimineață, abia răsărise soarele. Părea supărat, dar m-a ajutat cu prăjiturile.
- Iar apoi, în bucătărie, lucrurile au luat-o pe alt făgaș? Celeste zâmbi.
- Da, au luat cu totul altă întorsătură.
- Iar acum ai remușcări pentru că ai făcut dragoste cu un bărbat logodit.
- De fapt, au anulat nunta, o informă Celeste.
- Și atunci, ce te frământă?
- Celeste închise ochii. Ce naiba o frământa, de fapt?
- Sunt confuză, mi se pare că i l-am luat pe Gabe lui Jillian. Mi-am amintit c-am mai făcut asta cu Wade și fosta lui prietenă. Iar Gabe seamănă mult cu Wade... sper doar să nu sfârșească la fel...

– Nu este normal să-ți faci astfel de gânduri, Celeste...

Ea oftă, prinzând o pernă în brațe.

– Și totuși, mă simt legată de ...

– Wade? Celeste, a trecut mai mult de un an... Ce faci, o să pierzi toată tinerețea sortându-ți sentimentele? Îmi pare rău să ți-o spun, dar divorțul este mai greu de suportat decât moartea.

Celeste o privea, sorbindu-i cuvintele.

– Poate că trebuie să ți-l scoți definitiv din gând pe Wade, pentru a face loc altui bărbat în inima ta. Apoi vei decide dacă va fi Gabe sau altul. Nu este normal să-l ții în așteptare doar pentru că seamănă cu Wade.

Celeste încuviință, uimită de sentimentele pe care le mai avea pentru defunctul ei soț; de fapt, nu știa ce mai simțea.

– Vrei un sfat? întrebă Kay.

Celeste zâmbi.

– Și ce mi-ai spune, prea înțeleaptă Kay?

– Du-te pe plajă. Știi că acolo poți să gândești mai bine și nu te întoarce până nu-ți pui ordine în suflet.

Celeste oftă. Kay avea dreptate. O îmbrățișă.

– Kay, îți mulțumesc, ai dreptate, asta trebuie să fac. Dar promite-mi că vei veni după mine dacă nu mă întorc până la apus.

– Promit, zise Kay.

Celeste se așeză pe plajă, privind soarele acela minunat. Nisipul era cald și fin sub picioarele ei, simțindu-l ca pe

un leagăn confortabil care făcea legătura cu pământul. Se rezemă cu spatele de stânci iar după câțva timp simți cum valurile ajunseră la câțiva metri de picioarele ei.

Umblase mult pe plajă până se așezase în acest loc să se odihnească. Își revăzuse cu ochii minții viața de femeie măritată, mulțumindu-i lui Wade pentru tot ce făcuse pentru ea, iertându-l pentru stângăcii și greșeli. Lacrimile izvorăseră din ochii ei de multe ori, apoi se uscaseră lăsând loc altora noi. Retrăise momente de bucurie de fericire, de supărare...

Apoi tăie și ultima legătură cu Wade lăsându-l să plece pentru totdeauna din viața ei. Își luă rămas bun pentru totdeauna de la el.

Gândurile ei se opriă când văzu patru persoane înaintând spre ea. Se opriă la câțiva metri distanță și se întinseră la soare. Copiii începură să se joace. Se îndreptară spre apă să caute scoici și alte comori ale mării.

Auzi muzica unui aparat de radio care străbătea până la ea și înregistrează cu uimire propria-i voce de la Linia Romantică a KLDG. Era o casetă pe care abia reușise s-o înregistreze, din cauza râsetelor din cabină. Glasul lui Brent încheie o reclamă, cerând ascultătorilor să voteze pentru mesajele preferate ale Liniei Romantice. Apoi auzi vocea lui Gabe:

– Iubita mea n-are idee că sunt îndrăgostit de ea, dar se va identifica singură dacă mă ascultă acum. Sper doar

ca ea să-și asculte inima și să admită că suntem făcuți unul pentru altul, ceea ce mă surprinde și pe mine, nu numai pe ea. Inimile noastre bat în același ritm, iubito. Dă o șansă dragostei noastre!

— O, exclamă femeia de pe plajă. Este cel mai romantic mesaj pe care l-am auzit! Sper doar ca femeia iubită să-l fi auzit și ea.

Celeste închise ochii, cu inima bătând puternic. Se ridică scuturându-și nisipul de pe corp și după ce mai privi odată apusul de soare, se îndreptă spre casă, hotărâtă să pună ordine în viața sa.

Celeste întinse brațele privind ceasul de pe noptieră. Mai erau zece minute până va suna ceasul. Dormise buștean, fără vise, dar se simțea foarte bine, foarte odihnită. Kay ar pune asta pe seama faptului că făcuse dragoste cu Gabe. Dar se simțea minunat în aceasta dimineață, cum nu se mai simțise de mult timp. Trase perna aproape de ea pentru a mai simți o dată parfumul lui Gabe. Simți dintr-o dată că trebuia să-l vadă, să-i vorbească.

Se ridică din pat, alcătuiindu-și rapid în minte un plan.

– Gabe, nu-mi vine să cred că ai lansat acea declarație de dragoste la Linia Romantică, în weekend! exclamă Shelley.

– Da, eu am fost. Și ai permisiunea mea să răspândești zvonul că am rupt logodna cu Jillian, în mod amiabil. Nu uita aceste ultime cuvinte...

Shelley făcu o grimasă.

– Adevărat?

– Foarte adevărat, nu eram potriviți unul pentru celălalt, atâta tot. Dar tu știai deja, Shelley.

Când Shelley plecă rușinată spre biroul ei o găsi acolo pe Jillian, care o aștepta. Jillian avea părul lăsat liber pe umeri, îmbrăcată într-un costum bleu cu pantaloni și sandale fără toc.

– Ce bine că te văd, Shelley! exclamă ea.

-Ce bine îți stă așa, Jillian! răspunse Shelley.

– Ai vorbit astăzi cu Gabe?

Shelley încuviință.

– În acest caz ai aflat despre... noi, nu?

– Îmi pare atât de rău...

– Nu te prosti, Shelley, ne-ai făcut un mare bine. Trebuia să analizăm mai bine situația, altfel am fi ajuns într-o situație imposibilă. Eu plec în vacanță câteva săptămâni. Tata a venit?

– L-am văzut mai devreme, în sala de ședințe.

– Cred că n-o să-i placă ce va auzi, zise Jillian pornind într-acolo.

Celeste intră în parcare de la KLGD cu foarte multe emoții. Livrările de dimineață se desfășuraseră în ritmul stabilit, cu toate că nu-i prea stătea mintea la lucru acum.

Duse mâna la piept, sperând să-și mai calmeze bătăile inimii. Dacă declarația de dragoste a lui Gabe fusese făcută sub impulsul momentului? Dacă se schimbase? Dacă nu mai simțea la fel?

Opri motorul, cu inima strânsă. Deodată, auzi vocea bine cunoscută la radio.

– Le mulțumesc din nou celor care au sunat la Linia Romantică în ultimele săptămâni. Vă rog să mă ascultați în continuare, pentru a putea anunța astăzi marile câștigători care au fost desemnați prin voturile voastre. Iar acum vă ofer cântecul preferat de...

Celeste închise aparatul de radio. Nu recepționase nimic din mesajul lui Gabe. Trebuia să se bazeze pe instinctele sale și să creadă că voia s-o vadă. Cu un oftat, se uită în oglindă și-și mai netezi părul, care părea mai greu de stăpânit ca niciodată. Se apropia furtuna, aerul era plin de umezeală și rezultatul se vedea în părul ei de nedomolit.

Îmbrăcase o rochie de mătase de culoarea piersicii, cu o eșarfă viu colorată în talie. O alesese pentru că i se păruse foarte feminină.

Intră în coridorul foarte lung și îngust al postului de radio, simțindu-se cam amețită. Respiră adânc Celeste, își spuse ea. Ajunse la biroul lui Gabe, care stătea cu spatele spre intrare, înconjurat de teancuri de hârtii.

Gabe se întoarse.

– Se pare că mi-a mai rămas un buchet de Sf. Valentin pe care nu l-am livrat, începu ea. Este bine că am venit?

Gabe încuviință.

– Este foarte bine, Celeste.

– Fursecurile astea sunt pentru tine, zise ea, o comandă specială.

El deschise repede cutia în care se aflau fursecurile preferate, dar și o carte de vizită. O luă cu mâinile tremurând, o privi pe Celeste, care i se păru foarte frumoasă, cu părul răvășit, cu rochia aceea care-i puneă în evidență formele.

– Vino încoace, murmură el cu cartea de vizită în mână, fără s-o fi citit.

Încet Celeste făcu doi pași spre el. Gabe o prinse de mână, o trase mai aproape, îi ridică încet bărbia cu mâna și o sărută.

În cele din urmă după ce citi de fapt mesajul de pe buzele ei, Gabe reuși să-l citească și pe cel de pe cartea de vizită.

*Dragul meu Gabe,
Se pare că iubirea noastră nu mai este un secret
pentru nimeni.*

*Iar eu sunt gata să-mi urmez inima, să dau iubirii o
nouă șansă.*

*Cu dragoste,
Celeste*

Gabe citi cuvintele ei de trei ori, apoi îi zâmbi. Îi făcu semn să nu scoată nici o vorbă și se apropie de microfon.

– Voi încheia această ediție specială de luni cu un set din melodiile mele preferate. Ne auzim din nou mâine, pe aceeași lungime de undă.

Gabe închise microfonul și se întoarse spre ea.

– Să mergem undeva, zise el, să stăm de vorbă.

– Știu un loc grozav pe plajă, aproape de casa mea.

Epilog

Celeste introduse camioneta în parcare de la magazinul de muzică Anderson și scoase o cutie mare de fursecuri din portbagaj.

Rămase în fața magazinului o clipă, duse mâna streășină la ochi și oftă, admirând magazinul.

Gabe schimbase fața acestui magazin, unde introdusese seri speciale pentru iubitorii de muzică de pian.

Erau afișate la vedere tarifele pentru lecțiile de muzică ținute de profesori locali. Celeste insistase ca el să păstreze denumirea magazinului al cărui nume sta scris cu litere mari, aurii.

Când Gabe cumpărase magazinul, își invitasese toți prietenii, dar și pe tinerii din oraș să-l frecventeze, mai ales pe cei cu înclinații muzicale.

Celeste deschise satisfăcută ușa magazinului. Primele două încăperi fuseseră renovate și modificate. Prima mai adăpostea pian, alte instrumente muzicale, la care Gabe adăugase unele noi, printre care și pe cele folosite de formațiile școlare din oraș.

Intră în încăperea următoare, care fusese lărgită și oferea performanțe acustice cu o adevărată bibliotecă de CD-uri. Căștile și stațiile de ascultare încurajau muzicienii să se adune, să schimbe idei.

Gabe fusese entuziasmat de faptul că tinerii începuseră să se adune în acel loc după— amiaza, să cânte la chitară la pian, să asculte blues-uri și jazz.

Celeste deschise cutia cu fursecuri, pe care le puse lângă cafetieră. Cei care ieșeau de la școală ajungeau de obicei după această oră, așa că încăperea era încă goală.

Îi plăcea cum renovase și modernizase Gabe magazinul. Reușise să-l conștientizeze de talentul său muzical. Astfel Gabe reușise să mențină magazinul modernizându-l și lărgind gama de activități.

Se auziră acordurile unui pian din încăperea vecină. Ducându-se în prima încăpere, îl văzu pe Gabe.

— Cântai minunat, îi spuse ea. Vei cânta diseară?

— Vrei să auzi începutul, Celeste?

Ea încuviință, iar Gabe, lângă care se așezase, se lansă într-un vals, pe care i-l cântase chiar domnul Anderson, atunci când se reîntâlniseră după atîta vreme.

Celeste închise ochii, lăsându-se purtată pe aripile muzicii.

– Foarte frumos. I-ai dat și nume?

– Celestial Serenade, murmură el, prinzând-o în brațe. Ei bine, doamnă Freeman, ce mai ai de făcut până vin copiii?

Celeste îi zâmbi, întinse brațele prinzându-l după gât, îngropându-și fața la pieptul lui, apoi îi dăruî un sărut.

Sfârșit